369 361

உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(*ALL RIGHTS RESERVED.*)

தொகுதி	சித்தார்த்தி௵ சித்திரை மீ ௧௨	பகுதி
4	1919௵ ஏப்பிரல் மீ 13௳	10

கடவுள் வணக்கம்.

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
　　லிருக்கவில்லை யோமன தெனும்
இயானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
　　தென்றனைச் சித்தென் றுமே
அந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட
　　வன்றுமுத லின்று வரையும்
அரியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
　　யடர்ந்தரசு பண்ணி யெங்கண்
முன்னுக நீயென்ன கோட்டை கொண்டாயென்று
　　மூடமன மிகவு மேச
மூண்டெரியு மனவிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
　　முறைமை யோபதி னுயிரஞ்
சொன்னனு நின்னரு ளிரங்கவில்லை யேயினிச்
　　சுகம்வருவ தெப்படி சொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
　　சோதியே சுகவா ரியே.

———

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்சமே கொடுங் காலர் வந்தால்
உள்ளன் பவர்கட் குண்டோ விலையே யுலகின்ற வன்னை
வள்ளம் பொருந்து மலரடி காண மன்றாடு மின்ப
வெள்ளச் செம்பாதப் புணையே யல்லாற் கதிவே றிலையே.

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்படுங் கால்
மின்மய மான சகம் யாதுரைத்தென் வெளியி லுய்த்த
சின்மய முத்திரைக் கையே மெய்யாகத் தெளிந்த நெஞ்சே
நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிரா மயமே.

362 370

ஆனந்தபோதினி

சித்தார்த்தி௵ சித்திரைமீ ௧௨

தற்கால புத்தி மதிகள்.

நம் நண்பர்களாகிய சகோதர சகோதரிகளே! கடந்த சஞ்சிகையில் வெளிவந்த "நற்புத்தி" என்ற விஷயத்தின் இறுதியில் கூறியபடி, இப்போது நமது தாய் நாட்டிலுள்ள ஆன்றோர்களும் அறிவாளிகளும் தற்காலத்திற்கு நம் முன்னேற்றத்திற்குத் தக்கவையென்றும் அத்தியாவசியமானவையென்றும் அறிந்து கூறும் புத்திமதிகள் யாவையெனக்கவனிப்போம். அவற்றில் முக்கியமானவை கீழ்க் குறிக்கப்பட்டவைகளே யென்பது, தாய்நாட்டின் தற்காலநிலைமையை யுணர்ந்து அதன் க்ஷேமாபி விர்த்தியில் கருத்து வைத்திருக்கும் அறிவாளிகளனைவரும் அறிந்த விஷயமே. அவற்றையொவ்வொன்றாய் விவகரிப்போம்:—

(1) தாய்ப்பாஷையை யபி விர்த்தி செய்தல்.

நேயர்களே ஒரு பொருளை நாம் அடைய வேண்டியதோ அல்லது ஒரு காரியத்தை நாம் செய்யவேண்டியதோ எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நாம் எவ்வாறுணரலாமெனின், அவையில்லாமையால் நமக்கு நேரக்கூடிய கெடுதிகள் எவ்வளவு அதிகமாயிருக்குமோ, அவ்வளவிற் கவ்வளவு அவை நமக்கு அவசியமென்று உணரலாகும்.

இப்போது நம் நாட்டில் தாய்ப்பாஷை யெவ்வளவு குன்றியிருக்கிறதென்பதையும் அதனால் நேரிடக்கூடிய தீங்குகள் எவ்வளவென்பதையும் சற்று சிந்திப்போம்:—

நம் தாய்ப்பாஷை முன் இருந்த சீரும் சிறப்பும் இழந்து இப்போது எவ்வளவோ குன்றிப்போயிருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இதற்குக் காரணம் நாம் அன்னிய பாஷையில் கல்வி கற்க நேர்ந்திருப்பதே. ஆயினும் நாம் இராஜபாஷையை யெவ்வளவு கற்க வேண்டியது அவசியமோ அந்த எல்லையோடு நில்லாமல் அதைப்பேசுவதே கௌரவமும் நாகரீகமுமாகும் என்ற வீண் மயக்கங்கொண்டு, நம் தாய்ப்பாஷையை யலட்சியஞ்செய்து வருகி

றோம். ஆகையால் நம் தாய்ப்பாஷை குன்றுவதற்குக் காரணம் நாமாகவே யிருக்கிறோமென்பது வெளிப்படை. நம் நாட்டார் தவிர உலகிலுள்ள வேறு எந்த நாட்டாரும் மாதுர்த் துரோகமாகிய இத்தகைய செய்கையைச் செய்யவே மாட்டார்கள். அந்தோ இதனால் நேரிடக்கூடிய தீங்கு எவ்வளவு என்பதை நாம் சற்றும் சிந்திப்பதேயில்லை. இது என்ன காலக்கொடுமையோ? யாரிட்ட சாபமோ வறியோம்.

இதனால் நேரிடும் கெடுதிகள் ஒன்றிரண்டல்ல, கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. சாதாரணமாய்த் தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசும்போது பல ஆங்கில வார்த்தைகளை யிடையிடையே கலந்து பேசுகிறார்கள். இதனால் தாய்ப் பாஷையின் வார்த்தைகள் வரவர ஒவ்வொன்றாய் அடியோடு மறக்கப்படுகின்றன வென்பதை யனுபவமாய்க் காணலாம்.

அன்னிய பாஷைக் கல்வி நமக்கு வயிற்றுப்பிழைப்பிற்கு மட்டுமே உபயோகமாகிறதன்றி வேறொன்றுமில்லை. அதைவாசிப்போர் பெரும்பாலும் துரைத்தன சேவகத்திலேயே பிரவேசிப்பதால் அவர்கள் பாடசாலையில் வாசிக்கும் இரசாயனம், தாவரம், தர்க்கம், வானசாத்திரம் முதலியயாவும் அவர்கள் பரீட்சைகளில் தேருவதற்கு மட்டும் பயன்படுகின்றனவே யன்றி மற்றபடி அவர்களுக்காவது தாய் நாட்டிற்காவது வேறெவ்விதப் பயனும் அவற்றால் உண்டாவதில்லை. வெறும் படிப்பு எப்போதும் பயனற்றதே. அதனால் ஆன்மார்த்தத்திற்கு ஒரு பயனுமில்லை. அதனால் நன்னடக்கையாவது, மனச்சுத்தியாவது, கடவுள் பக்தி, ஜீவிரக்கம், சாந்தம் முதலிய எந்த நன்மையாவது உண்டாகாது. அகங்காரம் வேண்டுமாயின் அதிகமாகும்.

அந்த வெறும்படிப்பாவது தாய்ப்பாஷையிலிருந்தால் கொஞ்சம் பயனுண்டு. எவ்வாறெனின் நமது கல்வியின் தொடக்கத்திலிருந்தே நீதி நூல்களும் மதசம்பந்தமான விஷயங்களும், கடவுள் பக்தியை வளர்க்கும் விஷயங்களும் போதிக்கப்படுகின்றன. நமது தாய்ப் பாஷையை அலட்சியம் செய்வதால் நமது சந்ததியார் மதக் கல்வியே யின்றி கேவலம் இரைதேடுவதும் தின்பதுமாகிய தொழில்களை மட்டும் செய்யும் விலங்குகளாக நாளடைவில் மாறிவருகிறார்கள். அதோடு அன்னிய பாஷையைமட்டுமே கௌரவமானதாகக்கருதிக் கற்பதால், அதுசம்பந்தமான ஆசாரங்கள் நடவடிக்கை பழக்கங்கள் முதலிய வாசனை யேறயேற இன்னும் பெருந் தீங்குகளுக் காளாகிறார்கள். ஆன்மார்த்த விஷயங்க ளடங்கிய நூல்கள் யாவும் நம் தாய்ப்பாஷையிலேயே இருக்கின்றன. வேறெப் பாஷையிலும் அப்படிப் பட்டவை கிடையா. நமது முன்னோர் நூல்களின் அருமையை யறிந்து ஆயிரக் கணக்கான வமல்கள்

தூரத்திலிருப்பவர்கள் நமது நூற்களைக்கொண்டு போய் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்கை குளத்திலுள்ள தாமரை மலரின்தேனைக் காட்டிலிருக்கும் தேனீ, வண்டு முதலியவைகள்வந்து கொண்டுபோவதுபோலிருக்கிறது. அந்தோ நமது செய்கையோ, தான் பிறந்து வளர்ந்து வசிக்கும் தடாகத்திலேயே யிருக்கும் அரியதேனை யறிந்துகொள்ளாதிருக்கும் தவளையின் செய்கைபோ லிருக்கிறது. நமது சந்ததியாருக்கு மதக்கல்வி யில்லாது போய்விட்டால்கொஞ்ச காலத்தில் நம் நாடு என்ன நிலைமைக்கு வருமென்பதை யிதை வாசிப்போரே சிந்தித்துப் பார்க்கலாகும். அதை நினைக்கும் போதே அறிவாளிகளின் உள்ளம் நடுங்கி ஆவி சோர்ந்துவிடு மென்பது திண்ணம். நமது தேசாசாரம் மத சம்பந்தமுடையதாதலால் மதக்கல்வி குறைந்தால் ஆசாரமும் கெடத் தொடங்கும். இதையிப்போதே யனுபவமாய்க் காணலாகும். இத்தகைய ஆபத்துகளை யுண்டாக்கும் இக்குறையை யுடனே நீக்கமுயலாது வளரவிட்டிருப்பது மிக்க வெட்கக்கேடான விஷயமன்றோ.

தாய்ப்பாஷையில் உண்டாயிருக்கும் அபிமானக்குறைவோடு அன்னிய பாஷையைப் பேசுவதே மிக்க நாகரீகமும் கௌரவமுமாகுமென்று கருதும் மதிமயக்கம் கூடச்சேர்ந்து நம்மவர்களிடம் உண்டாக்கியிருக்கும் சில சேஷ்டைகள் பார்ப்போர் அருவருப்போடு எள்ளனஞ் செய்யத்தக்கவைகளா யிருக்கின்றன. அவற்றில் இரண்டொன்றைமட்டும் அத்தாட்சிகளாக ஈண்டு கூறுகிறோம்:—

தமிழில் கொ-ரும-சுப்பிரமணியன் என்பதைச் சிலர் முதல் எழுத்துகளை ஆங்கில எழுத்துகளா யெழுதினால்தான் கௌரவமென்று கருதியோ அல்லது அதுதான் இலக்ஷ்மீகர மென்றெண்ணியோ *K. Rm.* சுப்பிரமணியன் என்று எழுதுகிறார்கள். அதைப் பார்க்கிற ஆங்கில எழுத்துகள் எழுதத்தெரியாதவர்களில் சிலர் சத்தமாவது அந்த சத்தமாயிருந்தால் பெரும் புண்ணியமென்றெண்ணி, கெ-ஆர்யம்-சுப்பிரமணியம் என்று எழுதுகிறார்கள். இன்னும் பூரண நாகரீகமடைந்ததாகவும், நாமும் மேல் நாட்டாருக்குச் சம அந்தஸ்தில் வந்துவிட்டோமென்று கருதும் சிலர் சுப்பிரமணியம் என்பதை யஸ்-மணியம் என்றும் 'சபாபதி' என்பதை யஸ்பதி என்றும் எழுதுகிறார்கள். இதையாங்கில எழுத்துகளால் எழுதி வாசித்தால் 'யஸ்-பாதி' என்றும் சத்திக்கும். வேதாசலம் என்ற பெயரை V. Chalam (வி - சலாம்) என்றும், தணிகாசலம் என்பதை T. Chalam (டி - சலம்) என்றும் எழுதும் மிக்க தேர்ந்த சீர்திருத்தக் காரரும் உளர். அந்தோ மருந்தை மருந்தென்று அறியாது தின்று விட்டாலும் நோய் தீர்வதுபோலும், நெருப்பை நினையாமலும் கண்ணால் பாராமலுமே அதைத் தீண்டி

விட்டாலும் அந்த சுடுமோறுபோலும், ஆண்டவனை நினையாமலே அவன் மகிமைபொருந்திய திருநாமங்களாகிய மகாமந்திரங்களை வாயால் கூறினாலும் கொஞ்சம் புண்ணியம் கிடைக்கும் சித்த சுத்தியுண்டாகும் என்று ஆழ்ந்த யோசனைசெய்து சுப்பிரமணியன்-வடிவேலன்-சீதா ராமன்-சபாபதி-நடராஜன்-நாராயணன்-நமசிவாயன் முதலிய நாமங்களைக்கொண்டு நம்மக்களையழைக்க வேண்டுமென நம் முன்னோர்களாகிய அறிஞர்கள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய நாமங்களை நாம் மேல்கண்டவாறு சின்னாபின்னப்படுத்தி அவற்றின் அரியபொருளை யழித்து விடத் தொடங்குவது பெரும்பாதகத்தை மூட்டைகட்டித் தலைமேல் சுமந்துகொள்வதாகுமன்றி வேறில்லை யென்பதை இன்னமும் நம்மவர் உணராதிருப்பது மிக்க பரிதாபமே யாகும்.

இத்தகைய திருட்டாந்தங்களையும், தாய்ப்பாஷையில் நாம் சிரத்தை கொள்ளாவிட்டால் நேரிடக்கூடிய கெடுதிகளையும் நாம் பூரணமாய் விவரிக்கப்புகுந்தால் சஞ்சிகையில் இடம் போதாதென்றஞ்சியே யிதோடு நிறுத்துகிறோம்.

(2) இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் ஆசாரச் சீர்திருத்தம்.

ஆசாரங்கள் அந்தந்தத் தேசத்திற்குத் தக்கவாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காலத்திற்குத்தக்கவாறு அவைமாறிச்சீர்திருத்தமடையவேண்டியது நியாயமே. திருந்துவது சீருக்காகவே யன்றி இருக்கிற சீரை யழித்துக்கொள்ள வல்ல வென்பது கருத்தில் வைக்கப்படவேண்டும். அதிலும் நமது இலௌகிக ஆசாரங்கள் பெரும்பாலும் மத சம்பந்தமானவை. நமது முன்னோர்கள் எந்த ஆசாரவழக்கத்தையும் ஆன்மலாபத்தைக் கருதி ஆழ்ந்த பொருளமைத்தே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதோடு சுகாதாரத்தையும் கவனித்தே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

நம்மவர்களோ நமக்கு காலப்போக்கின்படி எந்த சீர்திருத்தம் அவசியமோ அதைக் கவனிக்காமலே விட்டு விட்டு, கண்மூடித்தனமாய் அன்னியர் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றுதலே சீர்திருத்தமும் நாகரீகமுமென்று கருதி நடக்கிறார்கள். அதிலும் வெளித்தோற்றமான விஷயங்களில் மட்டுமே யவ்வாறு செய்கிறார்களன்றி, அன்னியரிடமுள்ளதும் நமக்கு நன்மையை யளிக்கத் தக்கதுமான நடக்கையில் அவர்களைப் பின் பற்றுவதில்லை. காக்காய் கத்தினால் இது சுபாவம், இதுதான் அதன் இயற்கைக் குரல் என்று யாவரும் கருதி அதைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். ஒருகாகம் குயிலின் மேல்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டிருப்பதை யாரேனும் கண்டால் இதுவும் குயில்தான் என்றே எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அது “கா! கா!” என்று கத்த ஆரம்பித்தாலோ, அது

எவ்வளவு நகைப்பிற்கிடம்? அதைக்காணும் குயில்களுக்கு அது எவ்வளவு ஏளனத்திற்கிடம் "ஓகோ கோ இம்மூடக்காகம் குயிலாய் விடலாமென்று நம்போல் வேடமணிந்து கொண்டது. கடைசியில் தன் இயற்கைக் குரலையே காட்டிவிட்டது. நமது இனிய குரல் இவைகட்கு எப்படி வரும்?" என்று பரிகாசஞ் செய்யுமல்லவோ. நம்மவர் செய்கைகளும் அப்படியே யிருக்கிறது.

நம்மவரில் சிலர் தங்கள்தொழில் முறைமையில் மேல் நாட்டாரைப்போல் வெளித்தோற்றங்களை யமைத்துக் கொள்கிறார்கள். மற்ற விஷயங்களிலும் மேல்நாட்டு வர்த்தகர்போல் நீதியாகவும் ஒழுங்காகவும் நேர்மையாகவும் நடந்துகொண்டு அவர்களைப்போல் விர்த்தியடைந்தால் அது தக்க செய்கையேயாகும். அவர்களைப் போலவே "கரார் கடை" என்று பலகை தொங்கவைத்து விடுகிறது. ஆனால் அதிக இலாபம் கூட்டி யிருப்பதை யறிந்துகொண்டு ஒரு கராக்கி வாங்காமல் திரும்பி விடுவதானால் அவனுக்குமட்டுமே தயவாய்க் கொடுப்பதுபோல் அபிநயம்செய்து குறித்த விலைக்குக் குறைத்துக் கொடுத்து விடுகிறார்கள்.

சிலர் மேல் நாட்டாரைப்போலவே கடிதத்தில் தலைப்புகள் யாவும் அச்சடித்து வைத்துக்கொள்கிறார்கள். நமது ரீதிப்படி யவ்வாறு செய்வது குற்றமென்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால் நமது ஜாதிக்கும் மதத்திற்கும் தக்க வாராய் பெற்றோரால் நமக்கு இடப்பட்டு வழங்கிவரும் பெயரை விட்டுவிட்டு, மேல்நாட்டு நாமத்தை யேன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது நமக்குவிளங்கவில்லை. இது நமது கௌரவத்தையும் நம் முன்னோர் கௌரவத்தையும் நாமே அழித்துவிடும் செய்கை யென்று நம்மவர்க்குப் புலப்படாதிருப்பது மிக்கவிசனிக்கத்தக்க விஷயமே. நாகரீகமடைந்த வேறெந்த நாட்டாரேனும் இம்மாதிரி காரியத்தைச் செய்கிறார்களா? ஒருக்காலும் செய்யார்கள்.

அவ்வாறு மேல்நாட்டாரைப் போல் மேல் தோற்றத்தைச் செய்துகொண்டு அவர்கள் போல் ஒழுங்காய் நடந்து கொள்கிறார்களா? அதுமட்டும் "பழையகந்தனே கந்தன்" என்றபடிதான். "இன்னபொருள் இந்தவிலைதான் எக்காரணத்தாலும் விலையில் எள்ளளவும் குறைக்கப்பட மாட்டாது. பேரம் பேசும் கடிதங்களுக்கு பதில் அனுப்பப்படமாட்டாது" என்று மூன்றுதரம் எழுதினாலும், அதன் பிறகும், "நாங்கள் உங்களிடம் இன்னும் அனேகம் சாமான்கள் வாங்க விருக்கிறோம், ஆகையினால் நமக்கு மட்டும் முக்கால் விலைக்கு அவசியம் கொடுக்கவேண்டும் ... ..." என்று பதில் எழுதுகிறார்கள். இதுதானா மேல் நாட்டார்போல் வர்த்தகம் செய்யும் ஒழுங்கு? இத்தகைய நடக்கையே மேல்கண்ட காகத்தின் நடக்கையென்று நாம் கூறியது.

இவற்றைப்பற்றி இன்னும் விரிவாய்க் கூறப்புகின் சஞ்சிகை யிடந்தராது.

நண்பர்களே! நாம் இவ்வாறு கூறுகிறோ மென்பதற்காக நம்மேல் வருத்தங் கொள்ளமாட்டீர்களென்று நம்புகிறோம். வைத்தியன் கத்தியால் இரணத்தை யறுத்து அச்சமயம் நோயைக் கொடுத்தாலும் அவன்மேல் யாரும் மனஸ்தாபங் கொள்வதில்லை. எத்தகைய சீர்திருத்தத்தை நாம் அடைவது அவசியம்? எது தகாதது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தே அன்னியர்கள் செய்கைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

நாகரீக மயக்கங்கொண்டு நம்மவரிற்பலர் இப்போது தகாத ஆசாரங்களை யனுசரிக்கத் தொடங்கியிருப்பதால் நம் நாட்டிலுள்ள ஆன்றோர் சமயோசிதமான புத்திமதிகளை நமக்குப் புகட்டுகிறார்கள். நாம் பத்திரிகை சஞ்சிகை முதலியவற்றில் அவற்றை மேல் போக்காய் வாசித்து மறந்து விடுவதில் ஒருபயனுமில்லை. அதனால் அவர்கள் கூறுவதும் நாம் பத்திரிகை முதலியவற்றை வாசிப்பதும் ஒருபயனு மின்றிப்போம். ஆகையால் சகோதர சகோதரிகளே! ஆன்றோர் கூறும் விஷயங்களை வாசித்து மனதில் வைத்து அதன்படி நடக்க நாம் முயலவேண்டும். மற்றப்பேருக்கும் அப்படிச்செய்யும்படி போதிக்கவேண்டுமென்பதே நமது பிரார்த்தனை. அப்படிச் செய்தால் கருணாநிதியாகிய பரமேசன் நாம் க்ஷேமமடைந்து முன்னுக்கு வரும்படிக்கும் நம்தாய் நாடு பூர்வம்போல் செல்வமும்சீரும் அடைந்து மற்ற நாடுகளைப்போல் முன்னேற்ற மடையும் படிக்கும் அருள் புரிவாரென்பது நிச்சயம்.

ஓம் தத்ஸத்.

விதியும் மதியும்.

விதி என்பதற்கு ஊழ் வினை கருமம் என்று பல பெயர்கள் உண்டு. விதி என்றால் முன் ஜென்மங்களில் செய்த நல்வினை தீவினை காரணமாய் இந்த ஜென்மத்தில் நாம் அனுபவிக்கும் வினைகள்.

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்" (குறள்.)

அதாவது "விதியைவிலக்க என்ன தந்திரம்செய்யினும், அத்தந்திரத்தின் வழியாகவோ வேறெதன் வழியாகவோ விதியே முன்வந்து நிற்கும் ஆதலின் அதற்கிருக்கும் வல்லமை வேறெதற்கு மில்லை." என்பதாம்.

'விதியினால் வாழ்வதல்லால் வேதத்தோர் தங்கள்
மதியினால் வாழ்வ தொன்றில்லை'

என்ற பெரியோர் வாக்கும் காண்க. சற்று நாம் யோசித்துப் பார்ப்போமானால் அவரவர் செய்த வினையை அவரவர் அனுபவிக்க வேண்டியது

தானே! தினையை விதைக்கிறவன் தினையை அறுப்பானல்லவா. அதுபோல ஒருவன் செய்த வினை திரும்பவும் அவனுக்கே வருகிறது. அதாவது நல்வினையினா லின்பமும் தீவினையினால் துன்பமும் ஏற்பட்டு இன்ப துன்பங்களில் கிடந்து உழலுவன். உலகத்தில் அனேகவிதமான இன்பமும் துன்பமும் ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கக் காண்கிறோம். அதாவது சிலர் ஏராளமாய்ப் பொருள் சம்பாத்தியம் செய்கிறவர்களானாலும் கல்வியில்லாமலும் இன்னும் பலர் எவ்வளவோ கற்றறிந்தும் தரித்திர திசையிலும் வேறு சிலர் கல்வியும் பொருளும் இருந்தும் சரீர சுகமில்லாமலும் இன்னும் பல விதமாய் உலகம் நடைபெற்று வருகின்றது.

"குடை நிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்"

என அதிவீரராம பாண்டியன் கூறியுளார். இவற்றிற் கெல்லாம் யாதுகாரணமென்று ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் உலகத்தில் ஒவ்வொருவர்களும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியபடி கருமத்தைச் செய்கிறதனால் அதற்குத் தக்க விதமாய் அதன் பலனாகிய இன்பமும் துன்பமும் அனுபவிக்கின்றார்கள். கருமம் மூவகைப்படும், அதாவது ஆகாமியம், ஸஞ்சிதம், பிராரத்துவம், என்பனவாம். இவை முன்பே சஞ்சிகையில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இனி மதியைப்பற்றி ஆராய்வோம். மதியென்பதற்கு அறிவு, ஞானம், என்று இன்னம் பற்பல நாமங்களுள. உலகத்தில் அறிவானது முன் ஜென்மங்களில் உண்டான பழக்கங் காரணமாய் பல திறப் பட்டு ஏற்றமும் குறைவுமாய் இருக்கப் பார்க்கின்றோம் 'விதிபடவரினும், மதிபடவுரை' என்றது ஔவை வாக்கு.

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்ப ருலைவின்றி
தாழா துஞற்று பவர்"

என்றார் நாயனார். இதனால் விதியையும் மதியால் வெல்லலாம் என்பதே பெரியோர் துணிபு. அதாவது வினையால் இடுக்கண்வரினும் முயற்சி விடற்பாலதன்று என்பது கருத்து. காகமானது கோடிசேர்ந்தாலும் ஒரு கல்லின்முன் எதிர் நிற்காது. அதுபோல கருமங்கள் கோடிகூடினாலும் கடவுளின் கருணைப் பிரவாக அருளைத்தாகமாய் நாடியவிடத்து விதியினால் ஏற்பட்ட இன்ப துன்ப உணர்ச்சி தோன்றா. அதாவது விதியை மதி அடக்கிக்கொள்ளுகிறது. முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி யடையார் என்னும் பழமொழிப்படி தனது அறிவைக்கொண்டு முயற்சி செய்கிறவர்கள் அதற்குத் தகுந்த பலனை யடைவார்கள்.

'தெய்வத்தா லாகா தெனினும் முயற்சி
மெய் வருந்தக் கூலி தரும்' என்பது பொய்யா மொழி.

வியாபார நுட்பமெல்லாம் தெரிந்த ஒருவன் மலிந்த இடத்தில் சரக்குகள் வாங்கி பிரியமான இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விற்க வேண்டுமென்று கப்பலில் ஏற்றுமதி செய்தான். அவன் செய்யவேண்டிய முயற்சி செய்தாய்விட்டது. கப்பல் கடலில் புயல்காற்றினால் மூழ்கிவிட்டது. அதனால் இவனுக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டது. இவன் யாதுசெய்வான். இவன் செய்த முயற்சிக்கு விரோதமாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டதற்குக்காரணம் என்னவென்று யோசிப்போமானால் அதுவே பிராரத்துவம்; எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் அவனடைய வேண்டிய லபிதமில்லாவிட்டால் கிட்டாது.

"நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்ப ரன்றாங்கா
லல்லற் படுவ தெவன்"

என்ற வண்ணம் நல்வினையினால் இன்பத்தை அனுபவிக்கக்கண்டவன் தீவினையினால் துன்பமடையும்போது, அது தீவினையின் பயனென்று மன அமைதியுடன் இராமல் கவலை யடைவது எதை நினைத்து? அதாவது கவலையடைய வேண்டியதில்லை என்பதனால் அறிவுடையோர் கவலை யடையமாட்டார்.

"வாழ்வது வந்தபோது மனந்தனில் மகிழ வேண்டாம்
தாழ்வது வந்தானால் தளர்வரோ தக்கோர் மிக்க
ஊழ்வினை வந்தபோது ஒருவரால் விலக்கப் போமோ
எழையாய் இருந்தோர் பல்லக் கேறுதல் கண்டிலீரோ"

என்று விவேகசிந்தாமணியில் கூறியதும் கவனிக்கத்தக்கது. வாழ்வு வந்த காலத்தில் மனமகிழ்ச்சியில்லாமலும் தாழ்வு வந்த காலத்தில் மனம் தளர்ச்சி யடையாமலும் இருப்பதே மன அமைதி. அவ்விதம் மனம் அடங்கினால் உலகம் பூராவும் தனக்குள் அடங்கியதாகும். உலகம் தனக்குள் அடங்கவே உலகமும் மனமும் காரணமா யேற்பட்ட விதியும் மதியில் அடங்கும் ஆதலால் விதியும் மதிக்குட்பட்டதென்று 'உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல்' விளங்க வில்லையா? அறிவுடையோன் எப்போதும், ஊக்கமும், சுறு சுறுப்பும், முயற்சியும் உடையவன். அறிவில்லாதவனே சோம்பலும், மனத்தளர்ச்சியு முள்ளவன். அறிவில்லாதவனையே விதி தன் வசப்படுத்தி இன்ப துன்பங்களுக் காளாக்கும். அறிவு விர்த்திக்கு வேண்டுவது கல்வி கேள்வி ஆராய்ச்சியும், அவ்விதம் ஆராய்ந்தறிந்த விஷயங்களை சிந்தித்து அதன்படி நடத்தலுமேயாம்.

நிலையானதை அறியும் அறிவே, நிலையான இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அப்படி அறிந்த அறிவுடையோரே, நிலையில்லாதவற்றை அறியும் புல்லறிவினால் செய்த கருமத்திற்காக எற்பட்ட விதியையும் அதனால் எற்படுகிற இன்ப துன்பங்களையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் தனக்குள் அடக்கி நிலையான இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பாத்திர முடையவர்களாவார்கள், எனவே நித்தியத்தைப்பற்றி கூறும் சாஸ்திரத்தில் தெளிந்து ஒழுகும் அறிவுடையோர்களே விதியை வெல்லக்கூடிய திறமை வாய்ந்தவர்கள். மற்றவர்களெல்லாம் விதியின்படியே தங்களறிவை இயக்கவிட்டு நல்வினையினா லின்பமும் தீவினையினாற் றுன்பமும் அனுபவிக்கும் பிறவித் துன்பப்பெருங் கடலில் மூழ்கிக் கிடப்பர். இனி நாம் ஒன்றை நினைத்தால் அதன் முடிவு வேறொன்றாய் எற்படுவதும் அன்றி நினைத்தபடியே கை கூடுதலும், அல்லாமலும் ஒன்றையும் நினையாத ஒரு சம்பவம் திடீரென எற்படுவதும் ஆகிய இவைகளுக்கெல்லாம் யாது காரணமென்று ஆராய்வோமானால் இவையெல்லாம் கடவுள் செயலே. இனி செயல்கள் 'சீவச் செயல், கடவுள் செயல்" என இருவகைப்படும். சீவச் செயலாவது அறிவினாலும், அறியாமை காரணமாகிய யான் எனது என்னும் செருக்காலும் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளே. கடவுள் செயலாவது அவரவர்கள் செய்யும் கருமத்துக்குத் தக்க பலனைக் கொடுப்பதாகும்.

V. கடலைமுத்துப் பிள்ளை.
இராயபுரம்.

மோரின் குணம்.

செந்தமிழ் நண்பர்காள்:—

நமது ரத்தக்குழாய்களில் உள்ள அழுக்கு ஸம்பந்தமான அசுத்த பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும்,மோரின் புளிப்பானது எளிதில் கரைத்து விடுகிறது. ஆதலால் ரத்தக்குழாய்கள் வழியாக இரத்தம் ஓட தேகத்தின் பூட்டுகளில் இம்மாதிரியான அழுக்கு சம்பந்தமான வஸ்துக்கள் தங்க இடமில்லாமலும், சதைப்பாங்கில் விஷவஸ்துக்கள் தங்க இடமில்லாமலும் போகின்றது. மேலும், அழுக்குச் சம்பந்தமான வஸ்துக்கள் தங்குவதால், ரத்தக்குழாய்களில் தடிப்பு ஏறிப் பலஹீனம் உண்டாகின்றது. ஆகையால் மோரைத் தாராளமாகச் சாப்பிட்டு வந்தால் தேகத்தில் மிகுதியாகும் அசுத்த பதார்த்தங்கள் சேரா. வியர்வை, சிறுநீர், பித்தம், முதலியவைகள் ரூபமாக அசுத்தம் வெளியில் போகாமல் இருப்பதால் கீல் பிடிப்பு என்ற நோய் உண்டாகின்றது. அத்தகைய வியாதிக்கு மோரே தக்கமருந்து. இதன் உபயோகம் விஷபதார்த்தங்களை எளிதில் தேகத்தை விட்டு வெளியாகும்படி செய்கின்றது. மோர் சீரணப்பையை நல்ல நிலையில் வைத்துக் கொள்வதுடன் பரிசுத்தமான இரத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. இனிப்பு மோரைப் பூட்டுக்களில் வலி வீக்கம் முதலியன உடையவர்கள் தாராளமாகச் சாப்பிடவேண்டும்.

S. ஜெகந்நாதம் பிள்ளை,
ஸ்கூல் மானேஜர், எலையூர்.

உபாத்தியாயர் இருக்கவேண்டிய முறைமை

(271-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

1-வது கருவியாகிய வாய்மூலமான பரீக்ஷை:—இதில் காலம்சேதமாகாது. வியாசம் எழுதத் தெரியாதவர்கள் நன்றாய் பதில் சொல்லுவார்கள், நியாயம் உண்டாகும் (அதாவது பதில் சொல்லுகிறவன் எழுதாமலிருந்தால் அவனை எழுதும்படி உபாத்தியாயர் செய்கிறார் எழுதினவன் பதில் சொல்லாதிருந்தால் அவனைப் பதில் சொல்லுவதில் தேர்ச்சி அடையும்படி செய்கிறார்.)

இதில் உபாத்தியாயரின் கவனம் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் தெரிந்த பிள்ளைகளுடன் தெரியாத சோம்பேறிப் பிள்ளைகள் போய்ச் சேர்ந்து அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு பதில் சொல்லுவார்கள். கேள்வியானது அந்த வகுப்பிலுள்ள மாணக்கர்கள் அறிந்து பதில் சொல்லக் கூடியதாக இருத்தல்வேண்டும்.

கேள்வி கேட்கவேண்டிய முறை:—1. இன்றைய பாடம் ஆரம்பிப்பதற்கு முந்தி நேற்று கற்றுக் கொடுத்த பாடத்தைக் கேட்கவேண்டும்.

2. மத்தியில் கேட்பது-அதாவது இன்றையதினம் இப்பொழுது சொல்லிக் கொடுப்பதை கவனித்து வருகிறார்களா இல்லையா என்ற சந்தேகம் உண்டாகும்போது, முன் கற்பித்ததைப் பற்றி கேள்வி கேட்பது.

3. கடைசியில் நாம் இதுவரையில் சொல்லியதைக் கவனித்து வந்திருக்கிறார்களா என்பதற்கு,

கேள்வியை அனுஷ்டிக்கும்விதி:—

1. கேள்வி சுலபமாயும் அளவாகச் சுருக்கமாகவும் இருக்கவேண்டும்.

2. மாணுக்கர்களின் சக்தியைப் பொருந்தினதாக இருத்தல் வேண்டும்.

3. கேட்கிற கேள்விகள் நாம் அப்போது போதிக்கும் புத்தகத்தில் அவர்களுக்கு நடந்த அல்லது நடக்கும் பாடத்திலுள்ளதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

4. தகாத கேள்விகள்கூடாது. அதாவது 1. மாங்காய் புளிக்குமா புளிக்காதா? 2. நாலும் மூணும் எழுதானே. 3. யானைக்கு கால் நாலுதானே என்ற இப்படிப்பட்டவை.

மேற்கூறியவற்றில் நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டிய பதில்களாவன:—

1. சரியான பதில். 2. கேட்டதற்கு தகாததாக இருந்தபோதிலும் அந்த மாணுக்கன் யோசித்துச் சொன்னல் அங்கீகரிக்கலாம். அப்படி அல்லாமல் நாம் கேட்டதற்குத் தகாததாக பிழைபதில் யோசியாமல் சொன்னல் ஒருபோதும் அதை அங்கீகரிக்கக் கூடாது. (தொடரும்)

T. P. ராஜகோபால செட்டி, உபாத்தியாயர், A. V. ஸ்கூல்,
செல்லிகுப்பம்.

நித்தியவிதி—போஜனம்.

(342-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

காலையில் பசுவின் மெழுகினுல் மெழுகி அலகிட்டுச் சுத்தமாயிருக்கிற இடத்தில் கிழக்குமுகமாகவேனும் தெற்குமுகமாகவேனும் உட்கார வேண்டும். மேற்குமுகமாக உட்கார்வது அவ்வளவு நிஷேதிக்கப்பட்டதல்ல. வடக்குமுகமாக ஒருபோதும் உட்கார்ந்து புசிக்கக்கூடாது. இதில் ஒரு இரகசியம் உண்டு. வடதிசையிலிருந்தே பூமியின் மஹாசக்தி தெற்கு நோக்கிச் செல்கின்றது. இதைத்தான் மின்சார சக்தியென்று கூறுவர். வடக்குநோக்கி உட்கார்ந்தால் அந்தச் சக்தி வயிற்றில் தாக்கும். அதனுல் மந்தம் அஜீர்ணம் முதலிய ரோகங்கள் உற்பத்தியாகும். அதனுல்தான் வடதிசை வடகீழ்த்திசையிலிருந்து காற்று வீசும்போது அஜீர்ணம் வாந்தி பேதி முதலிய கொடிய நோய்களுண்டாகின்றன. இது பிரத்தியட்சம். சிரார்த்த தினத்தில் பிதிர்ஸ்தானத்திலிருந்து புசிக்கிறவர்கள் வடமுகமாக உட்கார்வது வழக்கம். அவர்கள் எவ்விதத்திலும் இரண்டாம்வேளை புசிக்கக் கூடாது. ஒரேவேளைதான் உண்ணவேண்டும். வடமுக நோக்கி உட்கார்ந்து புசித்தால் ஜீரணம் எளிதிலாகாது. ஆகாரமும் தேடாது என்பதுபற்றியே அவர்களுக்குமாத்திரம் அவ்வாறு விதிக்கப்பட்டது. விசுவே தேவஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் கீழ்திசைநோக்கி உட்கார்வது வழக்கம். ஏனெனில் மின்சாரசக்தி வயிற்றின்மேல் வேகமாய்த் தாக்காமல் பக்கத்தில் உராய்ந்து செல்லுமாதலால் அவ்வளவு கெடுதியில்லை. ஆயினும் ஜீரணம் மெதுவாயாகும். அவர்களுக்கும் ஒரேவேளை போஜனந்தான் விதிக்கப்பட்டது.

தென்முகம்நோக்கி உட்கார்ந்தால் அந்தச்சக்தி முதுகின்மேற் படுவதால் யாதொரு கெடுதியும் சம்பவியாது. தென்றற் காற்றின் விசேஷம் என்பது எல்லாரும் அறிந்ததே. அது உவர்த்தன்மையோடு வருவதால் ஜீரணத்துக்கு அனுகுணமாகவே யிருக்கும். சீக்கிரம் ஜீரணமாக்கும். இதுபற்றியே சரீரபுஷ்டியை விரும்புகிறவன் தென்முகமாக விருந்து புசிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேறு ஸ்மிருதிகளில் கிழக்குமுகமா யுட்கார்ந்து புசித்தால் ஆயுள் விருத்தியாம், தெற்குமுகம் நோக்கியிருந் துண்டால்கீர்த்தியுண்டாம், மேற்குமுகமாயின் சம்பத்துண்டாகும். சத்தியத்தை மாத்திரம் விரும்பினவன் வடமுகமாக விருந்து புசிக்கலாமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு சத்தியம் என்றது பிரமத்தை. பிரமத்தியானிகளுக்கு ஒருவேளை ஆகாரமே விதிக்கப்பட்டமையால் அது உசிதமானது காண்க. தென்முகம்நோக்கி ஒன்றும் செய்யலாகாது என்றும் கூறியது. சரீரத்துக்குப் புஷ்டியைக் கொடுக்கும் என்றதனால் அறிவுகெடும் என்பது கருத்து. எவ்வெப்பதார்த்தங்கள் அதிக புஷ்டியைக் கொடுக்குமோ அவைகள் அறிவைக் கெடுக்குமென்பது நூல்களின் கருத்து. அறிவைக்கெடுக்குமென்று கூறினல் சூட்சமத்திலும் அதிசூட்சமமாய் எவ்விதக் கருவிகளாலும் அறியப்படாததாயுள்ள பரப்பிரமத்தை அறியும் அறிவைக் குறைக்குமென்பது கருத்து. உலகத்துக்குரிய சிற்றின்பானுபவங்களுக்கு வேண்டிய சிற்றறிவை விருத்தியாக்குவதால் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிதலாகிய பேரறிவு குறையும். ஆதலால் மோட்சத்தை விரும்புகிறவர்களுக்குச் சிரமதம் கூடாமைபற்றி அவ்வாறு கூறியது. இவற்றை விரிக்கப்புகின் நூல்விரியுமாதலால் இது நிற்க.

போஜனம் செய்கிறவர்கள் நீரருந்தும் பாத்திரம் ஒன்று நமக்கெனத் தனியாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். பிறர் குடித்த பாத்திரத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ஏனெனில் பிறரால் தொடப்பட்ட பாத்திரத்தில் அவர்களுடைய சரீராம்சம் கலந்து நிற்பதால் அநேக கெடுதிகள் உண்டாகும். அப்பாத்திரங்களும் வெள்ளி தங்கங்களாற் செய்யப்பட்டதானல் சிலாக்கியமுடையன. அதற்கியலாதவர்கள் தாமிரம் வெண்கலமுறி முதலியவற்றை உபயோகிக்கலாம். காலையில் நீர்திரட்டித் தேற்றும் வித்தால் தெளிவித்துச் சுத்தமான மண்பாண்டத்திலிட்டுக் குளிர்ச்சியுள்ள பாதிரி புஷ்பம் முதலியவற்றால் வாசனை யூட்டப்பட்டதும், திரிபலை என்கிற கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய் இவற்றின் பதங்களினலாவது, இவற்றுள் ஒன்றினலாவது பரிசுத்தமாக்கப்பட்டதுமான சுத்த ஜலத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வெந்நீராயின் தாம்பிர பாத்திரத்தில் வைக்கக்கூடாது. வைத்தால் உஷ்ணம்பட்டவுடன் அது களிப்பாகிய விஷத்தைக்கக்கும். வெந்நீர் வைப்பதற்கு வெண்கல வெள்ளிப்பாத்திரங்களே யோக்கியமுடையன. வைத்தியசாஸ்திரங்களில் குடிக்கத் தகுந்தது வெந்நீரேயென்று கூறுகின்றது. அதைக் கைபொருக்க ஆற்றியே குடிக்க வேண்டும். இதை

"திண்ண மிரண்டுள்ளே சிக்க வடக்காமல்
பெண்ணின்பா லொன்றைப் பெருக்காமல்—உண்ணுங்கால்
நீர்சுருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி உண்பவர்தம்
பேருரைக்கிற் போமே பிணி"

என்ற தேரையர்வசனத்தாலுணர்க. நீர்சுருக்கி என்றது நன்றாய்க் காய்ச்சி என்பது பொருள். மோர்பெருக்கி என்றது தண்ணீர்விட்டு என

ருய்க் கரைத்துத் தெளியவைத்து என்றுகொள்க. நெய் உருக்கி என்பதற்குப் புதிதாக வெண்ணெயை உருக்கி என்பதே பொருளாம். உறைந்த விழுதான நெய்யையும் உருக்கியே உபயோகிக்க வேண்டுமென்பது கொள்க. இரண்டு என்றது மலஜலங்களை. பெண்ணின்பால் ஒன்று என்றது காம இச்சையையாம். வெந்நீர் நிர்த்தோஷமானதும் ஆகாரத்தை ஜீரணியாக்கும் சக்தியுள்ளது என்பதும் வைத்தியநூலின் கருத்து. இவ்வெந்நீரை எல்லாரும் விரும்புவதில்லை. குளிர்ந்த நீரையே அருந்த விரும்புவார்கள். ஆதலால் குளிர்ந்தநீரையே குறித்தோம். குளிர்ந்த நீரில்வேறொரு விசேஷமுண்டு, அதுவரும். தங்கம் வெள்ளிகளின் சத்து சரீரத்தில் சேர்ந்தால் உதிரம் சுக்கிலம் முதலியன சுத்திபெறும் ஆதலால் அதுவே உத்தமம்.

உண்ணுதற்குரிய கலம் வெள்ளி தங்கம் வெண்கலம் இலை இவைகளாம். இவற்றில் ஒன்றை நன்றாய் மெழுகிச் சுத்தமாக்கப் பட்டதும் மண்டலமிடப்பட்டதுமான சமபூமியிலிட்டு அதில் அன்னம் முதலிய பதார்த்தங்களை வைத்துக் கொண்டு புசிக்கவேண்டும். வெண்கல பாத்திரமானால் அது அறுபத்து நாலுபல நிறைக்கு மேற்பட்டதா யிருக்கவேண்டும் என்றும், அதற்குக்குறைந்த பாத்திரத்தில் புசிக்கக்கூடாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. வெள்ளி தங்கங்களுக்கு இந்த நியமமில்லை. சில நூல்களில் வெண்கல பாத்திரம் நூற்றிருபது பல நிறையுள்ளதாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இலைகளில் துவருள்ள இலைகளே போஜனபாத்திரத்திரமாக உபயோகப்படுத்தப் படவேண்டுமென்பது விதி. துவர் ஜீரணத்தைச் சீக்கிரம் செய்விக்கு மியல்புள்ளது. போஜனம் செய்பவனுக்கு அது ஜீரணமாவதே பிரயோசனமாதலால் இலைகளையே வழக்கமாக உபயோகப் படுத்துகிறார்கள். அன்றியும் எல்லாராலும் எளிதிலடையக் கூடியதுமாம். இலைகளில் வாழையிலை, ஆலிலை, புரசஇலை, பலாஇலை, தாமரையிலை முதலியவை போஜன பாத்திரங்களாகும்; இவற்றுள்ளும் தாமரை பலா முதலியன சிலாக்கியமாகா. வெள்ளாலிலை யாயின் மிக்க நன்மை தரும். துவருள்ள இலைகள் மிக்க விசேஷமென்று சில வைத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன. துவர் அன்னாதிகளைச் சீக்கிரத்தில் ஜீரணப்பிக்கும். பின்வரும் செய்யுட்களால் உண்கலங்களின் தன்மை நன்கு விளங்கும்.

“ தங்கக் கலத்திலுண்ணத் தாதுவிர்த்தி யும்பசியும்
பொங்கமிடு திடமும் பூரிப்பு—மங்குறையும்
பித்தசோ கப்பிணியிப் பேருலகை விட்டகலுஞ்
சுத்தரசத் தீங்கனியே சொல்.

வெள்ளிக் கலத்திலுண்ண வீறி வருகபமும்
துள்ளியெழு பித்தமும்போஞ் சொல்லவோ—விள்ளரிய
காந்தியுண்டா நாளுங் களிப்புண்டாந் தேகத்திற்
சேர்ந்திவரும் வாதமுண்டாஞ் செப்பு.

செம்புக் கலத்திலுண்ண தேகவா ரோக்கியமாம்
பம்பிரத்த தோஷம் பறக்குங்காண்—அம்புவியில்
அண்ணியிடுங் காந்தி யணைங்கே விழியொளியாம்
புண்ணியமு நண்ணும் புகல்.

தாம்பிரத்தில் வெள்ளீயர் தான்கலக்க வெண்கலமென்
றும்பெயர் பெறுங்கலத்தி லன்னமுண்ணில்—உதேம்புகின்ற

சோபமோ டிரத்தபித்தர் தோன்றவழி யாதனங்கள்
சாபமெனச் சொன்னுதலே சாற்று.

தொக்கி னுறுமின்னுஞ் சுகபோகமு மன்னு
மக்கினி மந்த மபலமொடு—திக்குகோல்
பாழை யிலைப்புமறும் பன்னுபித்த முஞ்சமனும்
வாழை யிலைக்குணரு வாய்.

பலாயிலையி லுண்ணப் பதங்கிநின்ற பித்தங்
குலாவி யெழும்பிக் குதிக்கு—முலாவிவரு
கன்ம மகோதரநோய் காணு தகலாத
குன்ம மகலுங் குறி.

தாமரைப்பள் ளத்திலுண்டாற் றுங்கரிய வுட்டினமாம்
நாமவா தஞ்சினந்து நண்ணுங்காண்—சாமமுறு
அக்கினி மந்தங்க ளுண்டன்றே மலர்த்திருவத்
திக்கினி விராளெனவே தேர்.

சொல்லுகின்ற மேகத்தைத் துஷ்டவகக் கடுப்பைக்
சொல்லுகின்ற நீரிழிவைக் கொல்லுங்காண்—நல்லாவின்
பாலும் விழுதும் பழமும்விதை யும்பூவும்
மேலு மிலையுமென வின்"

இவற்றால் உண்கலங்களின் நன்மை தீமைகளை யுணர்ந்து கொள்க. தாம்பிரத்தைச் சிலாகித்துக் கூறினும் அது புளிப்பு இனிப்பு உப்பு கார முதலிய சுவையுள்ள பதார்த்தம் பட்டமாத்திரத்தில் தன்னிடத்திலுள்ள களிம்பைக் கக்கும். அக்களிம்பு கொடிய விஷமாம். ஆதலால் தனித்த செம்பு பாத்திரத்திற் புசிக்கலாகாதென்று ஸ்மிருதிகளும் வேறு சில வைத்திய நூல்களும் கூறுகின்றன. வெண்கலத்தில் செம்பும் ஈயமும் கலந்திருத்தலால் அவ்வீயம் தாம்பிரத்தின் களிம்பாகிய விஷத்தை வெளிவராமலடக்கும். கிரகஸ்தாச் சிரமத்தாருக்குச் சுக்கில விருத்தியை அளித்துச் சிற்றின்பத்தில் விருப்புண்டாக்கு மாதலால் அது இல்லறத்தாருக்கே சிறந்தது. சந்நியாசி, விதவை, பிரமசாரிகளுக்கு விலக்கப்பட்டது. மண்பாண்டம் யாதொரு குற்றமுமின்றிச் சிறந்திருப்பது. ஆயினும் வியாதிக்காரர்கள் பாபிகளுடைய பரிசமுண்டாயின் உடனே தோஷத்தை யடையும். ஆதலால் மண்கலத்தில் புசித்தலும் விலக்கப்பட்டது. தனவந்தர்கள் தங்கம் வெள்ளிப்பாத்திரத்தில் புசிக்கத்தகும். அத்துணைச் செல்வமில்லாதார் வெண்கலப் பாத்திரத்தில் புசிக்கலாம். தனவான்கள் ஏழைகள் எல்லார்க்கும் வாழை, ஆல், முதலிய இலைகள் சிறந்தனவாம். மண் பாண்டம் தான் அடைந்த பொருள்களின் குணத்தை யுடனே கிரகிக்கும் தன்மையுடையது. குஷ்டம் மேகம் அபஸ்மாரம் முதலிய வியாதிக்காரர்களால் தீண்டப்படின் அவ்வியாதியைக் கிரகித்து நாளடைவில் உண்பவனைக் கெடுக்குமியல்புடைமை பற்றியே விலக்கப்பட்டதாதலால், அந்தப் பிருதிவி சம்பந்தமுடைய பீங்கான், எனமல் முதலிய நூதனக் கைத்தொழிற் சாமான்களும் போஜனருக மாகாதெனக் கழிக்கப்படுவனவே யன்றிக் கொள்ளத்தகுவன வல்ல வென்க.

(தொடரும்)

சீவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

மாணவர் பக்கம்

"காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கோள்"

இது நமது நாட்டில் வெகுகாலமாக வழங்கிவரும் ஓர் பழமொழி. அதாவது பயிரிட்டுச் சேகரித்த தானியத்தை நல்ல காற்று வீசும்போதே தூற்றி, பதர், குப்பை, கூளம் முதலியவை நீக்கிச் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே. ஓர் தேசத்தின் பழமொழிகள் எல்லாம் அந்தந்த ஜனங்களின் வழக்க பழக்கங்களையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கும். அதற்கு மேற்சொல்லிய பழமொழியையே ஓர் உதாரணமாய் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் நமது தேசத்தில் பயிரிட்டு ஜீவனம்செய்வதே வெகுகாலந்தொட்டு நமக்குப் பிரதானமானதாய்க் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஆதலால் பயிர்த்தொழிலைப் பற்றி அநேகம் பழமொழிகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அதையொட்டியே அறுவடையான தானியத்தைச் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தை முன்னிட்டு இப்பழமொழி ஏற்பட்டது என்னலாம்.

ஆனால் பழமொழிகள் யாவும் அதன் பதங்களால் விளங்கும் ஒரு விஷயத்தைமட்டுமே கூறுவதல்ல. ஏனெனில், இப்பழமொழியின் பொருள் காற்று நன்றாய் வீசும்போது தானியங்களைச் சுத்தமாய் தூற்றி வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதுதானென்றாலும் நாம் அவ்வொன்றிற்கே இதை உபயோகப்படுத்தாமல் இன்னும் பல சந்தர்ப்பங்களிலே உபயோகிப்பதைக் காணலாம். ஆகையால் இந்தப் பழமொழியின் பதங்களின் பொருள் ஒருவாறாய் இருப்பினும் முக்கிய கருத்து பொதுவாய் "நாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை அதற்குத் தக்க சமயம் இருக்கும்போதே செய்து முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். சமயம் தவறிவிட்டால் காரியம் கைகூடாது," என்பதே. உதாரணமாய் நதிகளில் வெள்ளம் வந்து நாடெங்கும் பாயுங் காலத்திலோ அல்லது நல்ல மழைபெய்து பயிரிடுவதற்கு சௌகரியமாய் இருக்குங்காலத்திலோ கவனியாமல் இருந்துவிட்டால், பின்னர் வெள்ளமும் மழையும் வற்றிய கோடைகாலத்தில் பயிரிடப் பிரவேசிப்பது எவ்வளவும் பொருந்தாத செய்கையாகும். வெள்ளம்வந்தால் அப்பொழுது தடுக்க முடியாது என்பதை அறிந்து வெள்ளமில்லாத காலத்திலேயே அணையைப்போட்டுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இதைப்போலவே நமது வாழ்நாள்களிலுள்ள ஒவ்வொரு சமயத்திலும் கவனித்து நடக்கவேண்டியதே. குடும்பக்கவலையொன்றுமில்லாது தமக்குவேண்டிய சௌகரியங்களைக் கவனிக்க வீட்டிலுள்ள பெற்றோர் முதலிய பெரியோர்கள் இருக்கும் சமயத்தில் தமது காலத்தை வீணில் செலவிடாமல் சிறு பிராயத்திலேயே கல்வி கற்பதில் மிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அன்றேல் பின் வாழ்நாட்களில் சம்பாதிப்பதற்குத் தகுந்த சாமார்த்தியம் அறிவு முதலியவையில்லாமல் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கும். அதுவுமன்றி சம்பாதிக்கும் போதே, ஆபத்துக் காலத்திலும், சம்பாதிக்கமுடியாத கிழத்தன்மையிலும் ஓர் ஆதரவாய் இருக்கும்படி நமது வரும்படியில் கஷ்டமாயிருப்பினும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மீத்திவைத்துக்கொள்ளவேண்டுவது அவசியம். பின் வாழ்நாட்களைக் கவனியாமல், "கண்டதே காக்ஷி கொண்டதே கோலம்" என்று அவ்வப்போது கிடைப்பதை "மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றுவான்" என்ற மூட நம்பிக்கை கொண்டு ஆராயாது செலவு செய்து விட்டு அநே

கர் கஷ்டப் படுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படிக் கஷ்டப்படும் பொழுது, "ஐயோ நாம் பால்யத்தில் சம்பாதித்த காலத்தில் கவனியாமல் வீண்செலவு செய்து விட்டோமே, சிறு பிள்ளையாய் பள்ளியில் படிக்கும்போது கவலையல்லாமல் உபாத்தியாயர்கள் போதிப்பதை யெல்லாம் அலக்ஷியம் செய்து விட்டு இப்பொழுது சம்பாதிக்க வழியின்றி யிருக்கின்றோமே" என்று தத்தளிக்கிறார்கள். யாவும், "பருவத்தாலன்றிப் பழா" என்றபடி எந்தெந்த காலத்தில் எதெதைச் செய்யவேண்டுமோ அந்தந்த காலத்திலேயே அதனைச் செய்து முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

D. உலகநாதன்,
குடந்தை.

குறிப்பு:—மாணவர்கள் விசேஷமா யிதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பாலியவயதில் வாசிப்பு கஷ்டமும் பிரிய மற்றதுமாகவே தோன்றும். ஏனெனில் கல்வியில்லாவிடின் பின்னால் நேரிடும் கஷ்டத்தைப் பற்றி அப்போது சிந்தனை யில்லை. ஆகையால் "இந்தப் பாலியவயதிலேயே நாம் அக்கரை யோடு கல்வியைக் கற்கவேண்டும். இது போய் விட்டால் பிறகு கல்வி கற்கமுடியாமல் ஆயுள் முழுமையும் வருந்தவேண்டும்" என்பதைக் கவனத்தில் வைக்க வேண்டும்.

"எந்த காரியத்தையும், அதற்கு அனுகூலமான சந்தர்ப்பம் இருக்கும் போதே முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்போது அசிரத்தையாயிருந்து விட்டால் பிறகு அக்காரியம் கைகூடாது" என்பதே இதனால் நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய புத்திமதி.

பத்திரிகாசிரியர்.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி.

சென்ற கார்த்திகை மாத ஆனந்த போதினியின் 174-ம் பக்கத்திலுள்ள கார்த்திகை 'தீபதரிசன வியாஸத்தில், 176-ம் பக்கத்திய வசனத்தின் இரண்டாவது வரியில் 'சிவபரஞ்சுடர் தன்மயமாகவே பிரபஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்தனர்' என, மகா-ள-ள-ஸ்ரீ எஸ். அயோத்திராம் அவர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர்.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி செய்தவர் பிர்மா - பிர்மா என்று யாவரும் பறையெனும் படி உரைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் அதுவே உண்மையென்றும் உணர்ந்திருந்த காலத்து, அயோத்திராம் அவர்களின் உரைமுரணுக—சந்தேகமாகத் தோன்றவே, அதன் உண்மையை அறியும் பொருட்டு; வேதவியாஸ முனிவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்காந்த புராணத்து உருத்திரசங்கிதையின், அருணாசலப்புராணத்து இரண்டாவது திருமலைச் சருக்கத்தினை ஆராயுங்கால், பிரபஞ்ச உற்பத்தி செய்தவர் பிர்மாவேயாயினும், இதன் உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாயுள்ளவர் சிவபிரானே யென 5-6-வது செய்யுட்களால் தெரியலாயிற்று, அச் செய்யுட்களானவை:—

"ஒடுங்கு காளினி லயனரி யுருத்திரன் மகேச
னெடுஞ் சதாசிவன் விந்துநாதஞ் சத்தி நெறியே
யடங்கிடும் பரசி வத்தினிற் பரசிவ மனைத்துங்
கடந்த தத்துவ முடிவிலே நின்றது கருதி"

“ பரசி வத்தினில் வருபரா சத்திபாற் குடிலை
விரவி டும்பர தத்துவ மடைவிலே விரிந்த
மருவு மைவரு மொடுங்கிய முறையிலே வந்தா
ரரிமகன் படைத் திடுவது நினைந்தன ளகத்தில். ”

இம் மூலரகசியத்தை யாவரும் உணரும் பொருட்டு, இதை நமது போதினிக்கு எழுதியனுப்பலானேன். இந்த ஆராய்ச்சிக்குத் தூண்டு கோலாக நின்ற, சந்தேகவாக்கியத்தின் ஆக்கியோராகிய அயோத்திராம் அவர்கட்கு வந்தன மளிக்கின்றேன். இதைப் போன்ற அரிய விஷயங் களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, சந்தேக ஆராய்ச்சிகள் செய்து இயற்கை யறிவை அபி விருத்தி செய்து கொள்ள, மாதமாதம் நம்மகத்தே வந்து மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து நன்மையை யூட்டித் தீமையை யோட்டி நம்மைப் புனிதர்களாகச் செய்யும் நமது ஆனந்த போதினியின் மகிமையை யாவரும் அறிந்ததே.

இத்தகைய போதினியா மிறைவனெனு மானந்தன்
கைத்தலத்தில் வந்துநின்று கல்வியெனு மமுதத்தை
இத்தநியி லூட்டிடவே என்னதவஞ் செய்தனரோ
எத்தருமஞ் செய்தனரோ இத்தரணி மாந்தர்களே.

இன்னதவ மென்றும் இத்தகைய வரமென்றும்
சின்னவனென் நாவாற் செப்பொணுமோ வானுல்
அன்னதொரு வானந்த னறிவுச் சுடர்கொளுத்த
என்னுளும் வாழியென எற்றிடத்தா னெண்ணுதுமே.

P. பரிமளப் பல்லவராயர்.

நம் நாட்டு பூர்வீக கிரந்தங்கள்.

மிகவும் முக்கியமான ஒரு விஷயம் என்ற தலைப்பிட்டு, 28-12-18, சுதேசமித்திரனில் அடியில் வருமாறு பிரசுரித்திருக்கிறது:—

“நமக்கு ஜீவாதாரமாயுள்ள மற்றொரு விஷயமுளது. அவ்விஷயத்தைச் சமாதானக் கான்பரன்ஸில் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்டும் இந்தியா கவர்ன்மென்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லவேண்டும். அது என்ன வென்றால், “நமது முன்னோர்களாகிய ரிஷிகள் நம் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற மிகவும் விசேஷமான கிரந்தங்களைக் கணக்கில்லாமல் எழுதிவைத்திருந்தனரென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். முகம்மதியரின் ஆட்சிகாலத்திலே அந்தக் கிரந்தங்கள் அவ்வப்போது நம்மை விட்டுப் போய்விட்டன. அவை போக எஞ்சியுள்ள அருமையான கிரந்தங்களில் சிலவோ, முன்னம் இங்குவந்து போன ஜெர்மென் பிரயாணிகளால் ஜெர்மனிக்குக் கொண்டுபோய் விடப் பட்டன. இப்பொழுது அவைகள் ஜெர்மனியிலிருக்கின்றன. ஜெர்மனியிடமிருந்து வாங்கப் போகும் யுத்த நஷ்ட ஈட்டின் ஒரு பகுதியாக அந்த அருமையான ஏட்டுச் சுவடி கிரந்தங்களையும் திரும்ப வாங்கிவிட வேண்டும். அக் கிரந்தங்களை வைத்திருப்பதற்கு ஹிந்துக்களாகிய நாமே உரியவர்களும் தகுதியுள்ளவர்களுமாவோம் ” என்று, 27-12-1918ல் டில்லியில்

நடந்த 'அகில இந்திய வித்து கான்பரன்வில்' அக்கிராசனம் வகித்த ராஜா ஸர் ராமபாலஸிங் அவர்கள் சபையோர்க்கு அறிவித்து ஞாபக மூட்டியதற்கு அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்ட இந்திய சகோதரர்களாகிய நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோமன்றோ?

இதையொரு தீர்மானமாகக் கொண்டுவந்து அங்கீகரித்து பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்கும், இந்தியா கவர்ன்மெண்டுக்கும், சமாதானக் கான்பரன்ஸிற்குச் சென்றிருக்கும் நமது இந்தியப் பிரதிநிதியவர்களுக்கும் தெரிவித்துக் கொள்ளுவார்கள்—தெரிவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்றும் எண்ணும் நாம், அவர்கள் நன்முயற்சி இனிது முடியுமாறு எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளைத் துதிப்போமாக.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட விஷயத்தால் நம் முன்னோர்களின் கல்வியாராய்ச்சியும் சாத்திரங்களும் எவ்வளவு அரியவை யென நாம் உணரலாகும். ஜெர்மெனி மட்டுமல்ல, இன்னும் பலதேசத்தாரால் நம்முன்னோர் நூல்கள் கொண்டுபோகப் பட்டன. இப்போதிருப்பதைப்போல் அக்காலத்தில் ஒரு நூலில் பல பிரதிகள் சிக்கா - ஒருவரிடமுள்ள ஒரு அரிய நூலை யின்னொருவன் விரும்பினால் நூலுடையோன் கேட்கும் பொருளைத் தந்து அவன் அனுமதி பெற்று, அந்த நூலைப்பார்த்து தானே ஒரு நகல் எடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும். ஓலையில் தெளிவாய் எழுதக் கூடியவர்கள் சிலரேயிருப்பார்கள். பெரும்பாலும் அத்தகைய ஒருவனுக்குக் கூலி கொடுத்தே எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். மேல் கண்டவாறு யாத்திரைக்காரர் கொண்டுபோனவை போக, நம் நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்த அன்னிய நாட்டரசர்களில் மதத் துவேஷமுள்ளவர்கள் அனேகம் அரியநூல்களைத் தீக்கிரையாக்கினார்கள். கொஞ்சம் அறிவுள்ளவர்கள் அகப்பட்டவற்றைக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

நமது முன்னோர்களோ அப்போது தங்கள் சொத்தையும் உயிரையும் கொடுத்தேனும் நூல்களைக் காப்பாற்றத் தங்களாலானவரை பாடுபட்டார்கள். சோமநாதபுரம் கோயில் 12-ம் முறை ஒரு மகம்மதிய அரசனால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டபோது, கோயிலின் கீழுள்ள நிலவறைகளில் அனேகம் அருமையான நூல்களிருந்தன. நம்முன்னோர்கள் "கோயிலிலுள்ள எல்லாத் திரவியத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு போ - இந்த ஓலைச் சுவடிகளை மட்டும் விட்டுவிடு" என்று வேண்டிக் கொண்டும் அம் மூட அரசன் கேளாது யாவற்றையும் தீக்கிரையாக்கினான். (தேசசரித்திரம்.)

நேயர்காள்! இன்னும் எஞ்சியுள்ள நூல்களில் எவ்வளவோ வெளிவராமலும், பொருளுரைக்கப் படாமலுமிருக்கின்றன. இத்தகைய அரிய பொக்கிஷங்களை நாம் அனுபவித்துப் பயனடைய முயல்வதற்கு மாறாக, நம் தாய்ப்பாஷையையே யலட்சியம் செய்யத் தொடங்குவது எத்தகைய மதியீனமான செய்கையாகும்? கடவுள் நம் மனதைத் திருத்தி நம் வீண்பிரமைகளை நீக்கி நம் தாய்ப்பாஷையிலும் முன்னோர் நூல்களிலும் சிரத்தாபக்தியை நமக்குண்டாக்குமாறு, அக் கருணாநிதியை மனதாரப்பிரார்த்திப்போமாக.

பத்திரிகாசிரியர்.

கண்ணப்ப நாயனார்.

பொத்தப்பி நாட்டிலே உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்கு அரசனாகிய நாகன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவியின் பெயர் தத்தை. அவ்விருவர்களுக்கும் நெடுங்காலம் புத்திர பாக்கிய மில்லாதிருந்தது. கடைசியாக கடவுளின் திருவருளினாலே தத்தை யானவள் கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அப் பிள்ளையை நாகன் தன் கையிலே எடுத்த பொழுது திண்ணெனவாயிருந்த படியால், அதற்குத் திண்ணன் என்று பெயரிட்டான். அத்திண்ணன் வளர்ந்து, உரிய பருவத்திலே வில்வித்தை கற்று மகா சமர்த்தராயினர். நாகன் வயோதிகனானபடியால் வேட்டை முயற்சியிலே இளைத்தவனாகி, தன் னதிகாரத்தைத் திண்ணனுக் களித்தான். ஒருநாள் திண்ணனார் வேடர்களோடு வனத்திலே சென்று வேட்டையாடும் பொழுது ஒரு பன்றியானது வேடர்களினால் கட்டப்பட்ட வலையறும்படி எழுந்து மிகுந்த விசையுடன் ஓடியது. அதைக் கண்ட திண்ணனார் அதைக் கொல்ல நினைத்து அதைத் தொடர்ந்து விரைந்து பின் சென்றார். நாணன் காடனென்ற இரண்டு வேடர்களும் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். அந்தப் பன்றி நெடுந்தூரம் ஓடிப்போய், இளைப்பினாலே மலைச்சாரலிலே ஒரு மரத்தின் நிழலிலே நின்றது. அதைக் கண்டு திண்ணனார் உடைவாளை யுருவி அதைக் கொன்றார். பின்பு பன்றியை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்ன எண்ணி மலைப்பக்கத்திலுள்ள பொன்முகலியாற்றிற்குப் போனார்கள். அதைநோக்கி நடந்து, அரைக்காதவழி தூரத்திற்கு அப்பால் இருக்கிற திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டு, அங்குள்ள குடுமித் தேவரைத் தரிசிக்க எண்ணங் கொண்டார்கள். ஆற்றைக் கடந்து அதன் கரையிலுள்ள மர நிழலிலே கொண்டுவந்த பன்றியை நெருப்பில் காய்ச்சச் சொல்லிவிட்டுத் திண்ணனார் நாணனோடு அளவில்லாத பேராசையுடன் மலையின்மேலேறிச் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டார். கண்டமாத்திரத்தில் பரமசிவத்தின் திருவருட் பார்வையைப் பெற்று முன்னுள்ளகுணங்கள் மாறி, சிவபெருமானிடத்தில் வைத்த அன்புருவமானார். உடனே ஓடிச் சென்று அக்கடவுளைத் தழுவி மோந்து முத்தமிட்டார். நெடுநேரம் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு நின்று இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் சொரிய ஆனந்தபரவசரானார். "துஷ்ட மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கிற காட்டிலே நீர் துணையின்றி தனியே யிருப்பது யாது" என்று சொல்லி துக்கித்துப் பின் ஒருவாறு தெளிந்து, "இவருடைய முடியிலே நீரைவார்த்து பச்சிலையையும் பூவையும் இட்டவர் யாரோ" என்றார். "ஐயோ இவருக்கு அமுது செய்ய இறைச்சி கொடுக்க ஒருவரும் இல்லையே, இறைச்சி கொண்டுவரும் பொருட்டு இவரைப் பிரியவோ மனமில்லையே, இதற்கு யாது செய்வேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு சிறிது தூரம்போவார். திரும்பிவருவார். சிவலிங்கத்தைக் கட்டி அணைத்துக்கொள்வார். மீளப்போவார். சிறிது தூரம்போய் அத்தியந்த ஆசையோடு சுவாமியைத் திரும்பிப்பார்த்து நிற்பார். "நீர் தனியே யாதொரு துணையுமின்றி இங்கே இருக்கிறபடியால் யான் உம்மை பிரியமாட்டேன். உமக்கு பசி மிகுந்தபடியால் இங்கே நிற்கவுமாட்டேன். ஐயையோ! நான் யாது செய்வேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு கண்ணீர் இடைவிடாது பொழிய நிற்பார். பின்பு போய் வரத் துணிந்து, கையாலே கும்பிட்டு, மலையினின்றும் இறங்கி, ஆற்றைக் கடந்து அங்குள்ள சோலையிலே புகுந்தார். அங்குள்ள பன்றியை நெருப்பிலே வதக்கி, அத

னுடைய இனிய தசைகளை அம்பினாலே வெவ்வேறாகக் கிழித்து, அம்பிலே கோர்த்து நெருப்பிலே காய்ச்சி, பதமாக வெந்தவுடன் சுவை பார்க்கும்படி அவைகளைத் தம்முடைய வாயிலே இட்டு மெல்ல அதுக்கிப் பார்த்து, மிக இனியனவாகியவைகளை யெல்லாம் தேக்கிலையில் வைத்துக் கொண்டு, திருமஞ்சன மாட்டும் பொருட்டு ஆற்று நீரை வாயினால் முகந்து, பூக்களைக் கொய்து தலைமயிரிலே சொருகிக் கொண்டு, சுவாமியை நினைந்து பதை பதைத்து ஏங்கி, மனோகதியும் பின்னிட ஓடிப்போய் கடவுளை அடைந்தார்.

அடைந்து, அவருடைய திருமுடிமேல் இருந்த பூக்களைத் தம்முடைய காற் செருப்பால் மாற்றி, தம்முடைய வாயிலுள்ள திருமஞ்சன நீரை திருமுடியின்மேல் உமிழ்ந்து, தம்முடைய தலையிலுள்ள பூக்களை எடுத்து திருமுடியின் மேலே சாத்தி, தேக்கிலையிலுள்ள மாமிசத்தைத் திருமுன்னே வைத்து "சுவாமி கொழுமையான இறைச்சிகளை நெருப்பிலே பக்குவப்படுத்தி சுவை பார்த்துப் படைத்தேன். எம்பெருமானே இதை அமுது செய்தருளும்" என்று சொல்லி உண்பித்தார். பின்பு அக்கடவுளின் அருகில் தானே நின்று, துஷ்ட மிருகங்களால் அப்பெருமானுக்கு யாதொரு துன்பமும் உண்டாகாதவாறு அன்று இரவெல்லாம் கண்விழித்தபடியே பாதுகாத்திருந்து, பொழுது விடிந்தபிறகு அக் கடவுட் பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தேடிக் கொணரும் பொருட்டு மலைச்சாரலுக்குப் போனார். இது நிற்க: சகலகுணங்களிலும் தேர்ந்தவரும், திருக்காளத்தியப்பரை சைவாகம விதிப்படி நாள்தோறும் பூசிப்பவருமான சிவ கோசரியார் காலையில் எழுந்திருந்து ஸ்நானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, சுவாமியை வழக்கம்போல் பூசை செய்ய நினைத்து, பூசாத் திரவியங்களோடு சந்நிதானத்தை அடைந்து, அங்கு கிடக்கும் எலும்பையும் இறைச்சித் துண்டையும் கண்டு, யாரோ துஷ்ட வேடன் அவ்வாறு செய்ததாக எண்ணி மிகவும் மனம் நொந்து வருந்தினர்; பின்பு மனச் சங்கடத்தோடு அதை சுத்தி செய்து சம்புரோக்ஷணமுஞ் செய்து முறை தவறாமல் பூசையை முடித்து தபோவனத்தை அடைந்தார்.

வேட்டைக்கு சென்ற திண்ணனார் மிருகங்களைக் கொன்று, அவற்றின் இறைச்சியை முன்போல பக்குவப்படுத்தி, அதனோடு கொம்புத்தேனைப் பிழிந்து கலந்து தேக்கிலையில் வைத்து, முன்போல பூசை திரவியத்தோடு மலைமேல் ஏறி மெய்யன்போடு அப்பெருமானைப் பூசித்து இரவெல்லாம் பாதுகாவலாக கண் விழித்திருந்தார். இஃதை நாணனால் கேள்விப்பட்ட நாகன் திண்ணனாரைத் தனது வழியில் திருப்ப முயன்றும் முடியாதது கண்டு, சிந்தை நொந்து தனது ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டான். சிவபெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டு அவரை நாள்தோறும் பூசித்துப் பாதுகாத்து, காலையில் பூசைக்குரிய பொருள்களைத் தேடிவெளியிற் செல்வதும், அவ்வேளையிற் சிவகோசரியார் வந்து இறைச்சி சிந்தியிருத்தலைக்கண்டு துக்கித்து அவ்வாறு செய்தவனைப்பழித்து, சுத்திசெய்து ஆகமவிதிப்படி அருச்சித்து "இந்த அநுசிதம் நிகழாதபடி அருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து வந்தார். இந்தப்படியே நாலைந்துநாட்கள் கழிந்தன. திருக்காளத்தியப்பர் சிவகோசரியாரின் மனத்துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டு ஓர் நாள் இரவில் அவர் சொப்பனத்திலேதோன்றி, "அன்பனே என் சந்நிதானத்தில் இறைச்சி சிந்துபவனை வேடனென்று நீ நினையாதே. அவன்

அன்பே உருவமானவன்; அவன் அன்பின் செயலை நாளை உமக்கு விளக்குவிப்போம், நீ நாளைக்கு நமக்குப் பின்பக்கத்தில் ஒளிந்திருந்துபார்" என்று கூறி மறைந்தருளினார். சிவகோசரியார் கண்விழித்து எழுந்து அச்சமும் ஆச்சரியமும் கொண்டு, காலையில் சென்று பொன்முகலி யாற்றில் ஸ்நானம் பண்ணி மலைமேல் ஏறி முன்போல சுவாமியை அருச்சித்து, அவருக்குப் பின்பக்கத்தில் ஒளிந்திருந்தார்.

வேட்டையாடுதற்குச் சென்ற திண்ணனார், பூசைப் பொருள்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு திரும்பும்போது சில அபசகுனங்கள் நேரக் கண்டு "இந்த சகுனங்களெல்லாம் உதிரங் காட்டுகின்றன. ஆ கெட்டேன் என் கண்மணிபோன்ற சுவாமிக்கு என்ன ஆபத்து சம்பவித்ததோ அறியேனே என்று மனங்கலங்கி விரைந்து ஓடிவரலானார். அடியார்களுடைய பக்தி வலையில் அகப்படுகிற பரமசிவன் திண்ணனாருடைய அன்புமுழுதும் சிவகோசரியாருக்கு காட்டுவிக்கும் பொருட்டு திருவுளங்கொண்டு தம்முடைய வலக்கண்ணினின்று இரத்தம் சொரியப் பண்ணினார். வரும்போதே அதனைக் கண்டதிண்ணனார் வாயிலுள்ள திருமஞ்சனம் சிந்த, கையிலுள்ள இறைச்சி சிதற, அம்பும் வில்லும் விழ, உள்ளம் பதைபதைத்து நிலத்திலே வீழ்ந்தார். பின்பு எழுந்துபோய் இரத்தத்தைப் பலமுறை கையினாலே துடைக்க அது ஒன்றும் பயன்படாதது கண்டு, ஒன்றும் தோன்றாதவராகி பெருமூச்சுவிட்டு திரும்பிப்போய் விழுந்தார். பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து அம்புவில்லுடன் சுவாமிக்கு தீங்கு செய்தவரைத் தேடித்திரிந்தார்.

ஒன்றையுங் காணாதவராகி, திரும்பிவந்து குறைவில்லாத துன்பத்தினாலே சுவாமியைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர்சொரிய அழுதார். பச்சிலை மருந்துகளால் ஆற்றலாமென்று எண்ணி வனங்களெங்குந் திரிந்து, பலவகையான பச்சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு விரைந்துவந்து அம்மருந்துகளைப்பிழிந்து அவர் கண்ணிலே வார்த்தார். அதனால் அக்கண்ணிலிரத்தம் தடைபடாமையைக்கண்டு, ஆவிசோர்ந்து "இனி நானிதற்கு என்ன செய்வேன்" என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு நின்றார். "ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்" என்னும் பழமொழி ஞாபகத்திற்கு வர, மனமகிழ்ச்சியோடு திருமுன்னே இருந்து அம்பை எடுத்துத் தம்முடைய ஒரு கண்ணைத் தோண்டிச் சுவாமியுடைய கண்ணிலே அப்பினார். அப்பின மாத்திரத்தில் இரத்தம் தடைபட்டதைக் கண்டார். உடனே அடங்குதற்கரிய சந்தோஷமாகிய கடலிலே அமிழ்ந்து குதித்துப் பாய்ந்தார். கைகளைக் கொட்டி ஆரவாரித்தார் கூத்தாடினார். இப்படி சந்தோஷ சாகரத்திலே உலாவும்பொழுது திண்ணனாருடைய பேரன்பை சிவகோசரியாருக்குப் பின்னுங் காட்டப் பரமசிவம் திருவுளங்கொண்டு தம்முடைய மற்றையிடக் கண்ணிலும் இரத்தம்சொரியப் பண்ணினார். அதுகண்ட திண்ணனார் உடனே தமது பெருவகை மாறி பெருந்துன்பமடைந்து பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து "இதற்கு அஞ்சேன், மருந்து கைக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று துணிந்து தமது மற்றைக்கண்ணையும் தோண்டி அப்புமாறு உறுதிகொண்டு, கடவுளின் கண் இருக்குமிடம் தெரிதற்காக தமது செருப்புக் காலைகடவுளின் இடக்கண்ணருகே ஊன்றவைத்துக்கொண்டு, பரமசந்தோஷத்தோடு தம்முடைய கண்ணை தோண்டும்படி அம்பைவைத்தார். அப்போது தயாநிதியாகிய கடவுள் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராகி "நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப" என்று அருளிச்செய்து அவருடைய கண்ணைத் தோண்

டுக் கையைத் தமது திருக் கையால் பிடித்துக்கொண்டார். உடனே இரத்தம் தானே நின்றிட்டது. வானவரெல்லாம் ஆச்சரியமடைந்து பூமாரி பொழிந்தனர். மகாஞானியாகிய சிவகோசரியார் இந்த சமாசாரம் முழுவதையுங் கண்டு, அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து, சுவாமியை வணங்கினார். அன்றை நாள் முதலாக திண்ணனார் தமது கண்ணை அப்பியது காரணமாகக் கடவுளின் கட்டளையால் கண்ணப்பர் என்னும் பெயரையே பெரியோர்கள் வழங்குகின்றார்கள்.

நெடுங்காலமாக உஷ்ணமாகிய அக்கினிமத்தியில் நின்று ஐம்புலன் வழியே செல்லாதபடி மனதை ஒடுக்கி அருந்தவஞ் செய்கின்றவர்களுக்கும் கிட்டாத பரம்பொருளாகிய கடவுள், ஆறுநாளுக்குள்ளே பெருகிய அன்பு மேலிட்டினாலே திண்ணனாருடைய கையைத் தமது திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டு "நிஷ்களங்கபக்தியை யுடைய கண்ணப்பா, நீ நமக்கு வலப்பக்கத்திலே நில்" என்று திருவருள் புரிந்தார். இதைப்பார்க்கிலும் மனிதன் பெறவேண்டிய பெறும் பேறுயாது?

* இஃது பெரிய புராணத்திலிருந்து உண்மையான பக்தியை உதாரண மூலியமாக உணர்விக்கும் பொருட்டு எடுத்தெழுதியது,

P. S. குமாரவடிவேல்,
தென்கரை, பெரியகுளம்.

ஸன்மார்க்க விதிகள்.

சகோதர சகோதரிகளே, நாம் உலகில் சுகஜீவியாயும் சந்தோஷத்துடனும், சகல சம்பத்துடன் வாழ்வதற்கு முதன்மையானது :—

1. தெய்வபக்தி.—தெய்வபக்தி இல்லாதவர்களுக்கு யாதொரு காரியமும் கை கூடாது. முதல் கோணினால் முற்றும் கோணும் என்றபடி நமக்கு தெய்வபக்தி அத்யா வஸ்யம்.

2. பொய். — நாம் பொய் சொல்லாமல் இருப்பதே தெய்வத்துக்குப் பிரீதியான காரியம், தவிர்த்து, சொன்னால் என்ன? என்று சொன்னோமானால் நம் மீதில் கடவுளுக்கு வெறுப்பு உண்டாகிறது. அம்மாதிரி கடவுளுக்கு நம்மீது வெறுப்புண்டாயின், நமக்கு எவ்வளவு துன்பங்கள் உண்டாகும் என்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

3. களவு. — பிறர் பொருளின் மீது ஆசைவைத்து அபகரிக்கும்படிக்கு மனத்திற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. கொடுத்தால் அதுவே திருட்டுத் தனமாகும், ஆகையால் திருடக் கூடாது.

4. பொறாமை. — நம்மைக் காட்டிலும் மேலான தன்மையிலிருக்கிறவர்களைக் கண்டு நாம் பொறாமை படக்கூடாது. நமக்கு உள்ளதைக் கண்டு நாம் திருப்தி அடைய வேண்டுமே ஒழிய நமக்கு மேல் பதவியில் உள்ளவர்களைக் கண்டு வருத்தப்படும் மனமே பொறாமை குணம் என்று சொல்லப்படும். நம்மைக் காட்டிலும் கீழான நிலையிலுள்ளவர்களைக்கண்டு நமக்கு இம்மட்டில் கடவுள் அளித்த பாக்கியத்துக்குச் சந்தோஷிக்க வேண்டும்.

5. பூததயை——இரக்கம்; சகல ஜீவர்களிடத்தில் கருணை.

6. ஈகை. — என் சாணுடம்பை ஒரு சாணாக்கிக் கொண்டு நம்மிடம் வந்து யாசிப்பவர்க்கு நாடுகொடுத்து உதவும் படியான உத்தமமான குணத்தை, நாம் தேடிக் கொள்ளவேண்டும் அதுவே மேலான குணம், ஆகையால் இரப்போர்க்கு ஈதலை மறக்கலாகாது.

7. "தந்தை தாய்ப்பேண்" என்ற ஒளவை வாக்குப்படி பெற்றோர்களாகிய பிதா மாதாக்களை அவர்கள் வாழ்நாளிலும் வயது முதிர்ந்த பிறகும் மிக்க அன்புடன் பாதுகாப்பது மக்களின் கடமை. ஒரு விதத்திலும் அவர்கள் மனம் நோகாதிருக்கும்படி நாம் நடந்து கொள்ளவேண்டும், அதுவே நம் க்ஷேமத்திற்கும் காரணம்.

8. அடக்கம்.—அதாவது மரியாதை என்பது அவஸ்யம்:— நடத்தல், உட்காருதல், குனிதல், நிமிரல், பார்த்தல், பேசல் முதலானவைகளில் பதட்டம் கூடாது. நிதானத்துடன் அமரிக்கையாயும், கீழ்ப்படிந்து நடந்து கொள்ளவேண்டும். (அடக்கம் ஆயிரம் பொன் தரும்)

9. கொல்லாமை.—ஈஸ்வரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவஜந்துக்களைக் கொலை செய்வதும், புசிப்பதும் மஹா பாவம். கொலை செய்யும் தொழில் நரகத்திற்கு ஆளாக்கும் ஆகையால் ஜீவஹிம்சை செய்யக் கூடாது.

10. பிறரை இகழாமை.—பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த கர்ம வசத்தினால் சிலர், கூன், குருடு, செவிடு, முதலானவர்களாய் பிறப்பதும் நன்றாய்ப் பிறந்து அங்கஹீனங்கள் ஏற்படுவதும் இயல்பு. அப்பேர்க் கொத்தவர்களை நன்றாயிருப்பவர்கள் பார்த்து பரிஹாசம் செய்வது மஹாபாபம். அவர்களைப் பார்த்த மட்டில், ஐயோ! பாபம் என்று இரங்கின மனமுடையவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்.

11. கோள் சொல்லாமை.—எப்பொழுதும் ஒருவரிடம் உள்ள விஷயத்தைக் கிரஹித்து, ஒன்றுக்குப் பத்தாய் எதிரிகளிடம் சொல்லி மூட்டி வைப்பதே கோள் சொல்வதாகும். எது சொல்லலாமோ அதைச் சொல்லலாம், சொல்லத் தகாதவைகளைச் சொல்லி ஒருவருக் கொருவர் பெரிய மனஸ்தாபமடையற்கு இடம் உண்டாக்கிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பவனே கோள் சொல்லும் மனிதனாவான். அம்மாதிரி வேடிக்கை பார்ப்பவனுக்கு, கெடுதலுண்டாகும்; கெடுவான் கேடு நினைப்பான்.

குற்றங்களை மன்னித்து குணங்களை கிரஹித்தும் யாவரும் பயனடைய வேணுமாயும், அளவிலடங்காத ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு வருகிறதும், உலகத்துக்கே ஓர் ஆபரணம்போல் விளங்குவதுமாகிய நம் ஆனந்தன் நீடூழிகாலம் நடந்துவர நாம் கடவுளைப் பிரார்திப்போமாக.

T. N. கிருஷ்ணய்யர், டீசர்,
போர்டு எலிமெண்டரி பாடசாலை, நாகைய்ய நல்லூர்,
முசிரி ரேஞ்சு.

பழமொழிகள்.

(232-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

171 கொண்டோர் எல்லாம் பெண்டிர் அல்லர்.
கோத்திரம் அறிந்து பெண்ணைக்கொடு, பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு.
கோபமுள்ள இடத்தில் குணம் உண்டு.
சாக்ஷிக்காரன் காலில் வீழ்வதிலும் சண்டைக்காரன் காலில் விழலாம்.
சாண் செடியில் முழத்தடி வெட்டலாமா?
சிங்கத்தின் காட்டைச் சிறுநரி வளைத்தாற்போல்.
சித்திரத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரைபோல்.

> இயற்கையாய் மலர்ந்த தாமரை மலர் காலக்கொடுமையால் தன் உருவமும் அழகும் இழக்கப்பெறும். ஆனால் சித்திரத்தில் தீட்டிய மலரோ என்றும் தன் பொலிவு குன்றப்பெறாது இலங்கும். ஒரு வஸ்துவுக்கு இயற்கையில் உண்டாகக்கூடிய அழிவைச் செயற்கை உபாயமாகிய சித்திரத்தொழிலால் வாராமல் தடுக்கலாம் என்று இது காட்டுகின்றது.

சித்திரத்துக் கொக்கே ரத்தினத்தைக் கக்காய்.
சிறு துரும்பும் பல்லுக்குத்த உதவும்.
180 சிறுமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து.

> (சிலையில் எழுத்து — கல்லிற்பதித்த எழுத்து) இளமையிற் கற்ற கல்வி நீடித்திருக்கும் என்பது பொருள்.

சீரங்கத்தில் உலக்கை கொடுத்ததுபோல்.
சுண்டைக்காய் காற்பணம் சுமைகூலி முக்காற் பணம்.
சுவர்க்கும் காது உண்டு.
சுவர் இருந்தல்லோ சித்திரம் எழுதவேண்டும்.
சூரியனைக் கண்ட பனிபோல்.
செத்தவன் கண் செந்தாமரைக் கண்.

> எவ்வளவு துஷ்டனானாலும் செத்தவனை நல்லவன் என்று புகழ்வது உலகத்தார் சுபாவம்.

செல்வர்க்கு அழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்.

> செழுங்கிளை—பந்துஜனங்கள்.

செவிடன் காதில் சங்கூதினது போல்.
சேற்றில் நாட்டிய கம்பம் போல.
190 ஞானிக்கில்லை இன்பமும் துன்பமும்.

> பிரம தியானத்தில் ஆழ்ந்த ஞானியை இவ்வுலக சம்பந்தமான சுகதுக்கங்கள் பீடியா என்றவாறு.

தரித்திரப் பட்டாலும் தைரியம் விடாதே.
தலை இருக்க வால் ஆடுமா?
தலை இடியும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால் தெரியும்.
தலைச்சன் பிள்ளைக்காரி இடைச்சன் பிள்ளைக்காரிக்கு மருத்துவம் சொன்னாற்போல்.
தலைக்குமேல் வெள்ளம் சாண் ஓடி என்ன, முழம் ஓடி என்ன?
தன்னுயிரைப் போல் மன்னுயிரைக் காக்க.

> அரசன் தன் பிரஜைகளைத் தன்னுயிராய்ப் பாவித்து அன்புடன் ஆளவேண்டும் என்றபடி.

தன் குற்றம் தனக்குத் தெரியாது.
தன் வினை தன்னைச் சுடும்.
தன்னைக் கொல்லவந்த தாயையும் கொல்லலாம்.
200 தாமரை இலையில் தண்ணீர்த் துளிபோல்.
(i.) தாமரை இலையில் உள்ள நிர்மலமான நீர்த்துளி, அதில் பட்டதும் படாததுமாய் உருண்டை வடிவாகி நின்று மரகதத் தட்டில் முத்திட்டதை ஒத்தொளிரும். (தொடரும்.)

கணவனும் மனைவியும்.

அரவநெடுங்கடலாடை யவனியிற்றோன்றிய ஆடவர் பெண்டிர் என்னும் இருபாலருள் எவ்வகுப்பினரையேனும் முற்றும் நல்லவர்களென்றேனும், கொடியரென்றேனும் கூறுதல் கூடாது. நல்லார் பொல்லார் எல்லாரினு முண்டு. உண்மை யிவ்வணமாக, பேதைப் பெண்டிரே பேயினுங் கொடியரெனப் பேசுகின்றனர் பல்லோர். அவர்கள் அவ்வாறிருப்பதற்கும் ஏற்ற காரணங்களில்லாமலில்லை. ஒழுக்கத்திற்கு அறிவே காரணம். இயற்கையாக அவ்வறிவு யாவர்க்கு முளதேனும், மாசுபடிந்த மாணிக்கம்போல் மங்கிக் கிடக்கு மவ்வறிவு கல்வி யென்னும் சாணைக்கல்லில் தேய்க்கப் பட்டாலன்றி பிரகாசியாது. அக்கல்வி யறிவைப் பெண்கள் பெற்றுளாரோ வெனின் இல்லை யென்பதே விடையாம். பெண்கல்வி யத்தியாவசியக மெனப் பல்லாரும், பத்திரிகைகளும் பேரிரைச்சலிடுகின்றன ரேனும், அஃது பலவேறிடங்களிலும் பரவியுள்ளதெனப் பகரலாமேனும், உபயோகமற்ற குழந்தைக் கல்வியளவாகவே யுள்ளதாதலின் இல்லை யென்பதிழுக்காகாது. கணவனிடத்தில் தாயைப்போலவும், பாரியானைப் போலவும், மந்திரியைப் போலவும், வைத்தியனைப் போலவும் நடந்து கொள்ள வேண்டியவளுக்கு இத்தகையகல்வியோ உதவுவது? தம் பெண்களுக்கு இத்தன்மைய கல்விதான் வேண்டும் எனத் தாய் தந்தையரும், தம் மனைவி இத்தகைய கல்வி கற்றவளா யிருத்தல்வேண்டும் எனக் கணவரும் முயன்று அத்தகைய கல்வி மாதருக்கிடையில் பரவச் செய்யாதவரையில் இக்குறை நம்மினின்று நீங்குவதில்லை. தவிர,

பெண்கள் பதினைந்து, பதினாறு பிராயத்தளவிலே விவாகம் செய்விக்கப் பட்டவர்களாய், குழந்தைப் பருவ முதல் பிரியாதிருந்த பெற்றோரை விட்டு, முன்பின்னறியாத மாமிவீட்டை யடைகின்றனர். அவர்கள் நிர்வகிக்க வேண்டிய வேலைகளைக் கவனிக்கு மிடத்துப் போதிய யுக்தவயதாகவு மிருக்கவில்லை. கிணற்றுத் தவளைகளைப் போல வீட்டுக் குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தவர்களாதலின் உலகானுபவமுமின்று. முதிர்ந்தவயதும், நிரம்பியகல்வியும், மிகுந்த உலகானுபவமும் நிறைந்த ஆடவரே அளவிலாக் குற்றங்களியற்றுகின்றன ரென்றால், அவற்றிற்கு முற்றும் எதிரிடையான பேதை மாதரைப் பற்றிப் பேசவும் வேண்டுமோ. விவாக காலத்தில் தம்பதிகள் பல்லோர் குழுமியுள்ள கூட்டத்திடை நின்று அக்கினி முதலிய கடவுளரறிய "ஒருவரைவிட் டொருவர் பிரியாது 'இன்பினும் துன்பினும், வாழ்வினும் தாழ்வினும் மலரும் மணமும்போலும், நகமும் சதையும் போலும், பூமகளும் பொருளும் போலும் ஒருமித்து வாழக்கடவோம்" எனச் சத்தியம் செய்து

சொல்லுகின்றனர். இவ்விஷயம் நம் மித்துக்களுள் அறிந்தோர் சிலர்; அறியாதார் பலர். காரணம் பிரஸ்தாபவிஷயங்களை மந்திரரூபமாயுள்ள ஸமஸ்க்ருத பாஷையில் பௌரோகிதராலேயே கூறப்படுதலேயாம். இஃது தம்பதிகளின் ஸ்வய பாஷையில் அவர்களையே கூறும்படிச் செய்யின் எத்தனையோ நன்மைக் கிடமுண்டாகும் எனக்கருதற்கிடமாகின்றது. தேசாபிமானிகளும் கல்வி யாளருமாகிய பெரியோர் கவனிக்க வேண்டிய அம்ஸங்களி லிதுவுமொன்று.

ஸ்ரீமான் ஆறணி, குப்புசாமிமுதலியார்வர்கள் நமது ஆனந்தபோதினியில் 'மாமியும் மருகியும்' என்னும் வியாஸத்தில் மாமிமார் மருகியரைப் படுத்தும் பாடுகளைச் செவ்வனே விளக்கியுள்ளார்.

மனைவி எல்லா விஷயங்களிலும் புருடனுக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டியவளென்பது யாவராலும் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டியது. கணவன் மனைவிக்குக் கடவுளைப் போன்றவன். தாய் தந்தையரை விட்டுப் பிரிந்து தன்னையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ள மனைவிமாட்டு நடந்துகொள்ளுமாறெங்ஙன்? கேவலம் சிற்றின்ப நுகர்ச்சி யொன்றினையே கொண்டு ஆரம்பத்தில் அவனது வார்த்தைகளுக் கெல்லா மிடங்கொடுத்துக்கொண்டே போவது வம்பாக முடியும். தனிமையில் அவள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதிக ளின்னின்னவை யென்றும், அவ்வாறு ஒழுகிய உத்தமிகளின் சரிதைகளையும் கூறி அவளைத் திருப்பவேண்டும். அவளிடம் தோற்றும் சிறிய சிறிய குற்றங்களையும், அப்போதைக்கப்போது எடுத்துக் காட்டல் வேண்டும். நல்ல உத்தமிகளின் சரிதைகளையும் தெய்வபக்தியைப் புகட்டும் நூல்களையும் வாசிக்கச் செய்வதால் மிருகசுபாவத்தையும் மாற்றிவிடக் கூடும். இன்சொல்லா லாகாததேது? எத்தனைக் காதலிருப்பினும் புறத்தே காட்டாதடக்கி,

கேசனைக் காணுவிடத்து நெஞ்சாரவே துதித்தல்
ஆசானை யெப்பொழுது மப்படியே - வாச
மனையாளைப் பஞ்சணையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலை முடிவில் ... ... என்னும்

ஆன்றோர்வாக்கின்படி ஒழுகவேண்டும். அவ்வாறன்றி நியசாரியங்களை அவள் மனங்கோணுதிருக்க வேண்டுமென நினைத்துக் கண்டியாது விடில் தென்றல் முற்றிப் பெருங் காற்றுவதுபோல் விபரீதமாகி அவளையுங் கெடுத்து தானும் துன்பமடைந்து இம்மைப் பயனையிழத்தலே பயனாகும். மனைவியை மிருகத்தன்மையாக அடிப்பதாலும் உதைப்பதாலுமே திருந்தி விடாள்.

அனேக குடும்பங்களில் ஆடவர் மனைவியரை மிக்க கொடுமையாக நடத்துகின்றனர். மனைவி தம் சரீரத்தின் சாயலைப் போன்றவளாதலின் குற்றங்குறைகள் சிறிது நிகழினும் பொறுத்துக் கொள்வதே கடமையாகும். வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் பயிரைக் காப்போர் யார்? தன் தாயார் முதலானவர்கள் மனைவி விஷயத்தில் கொடுமையாய் நடந்து கொள்வதா யறிந்தால், அதைக் கணவன் தடுப்பது குற்றமாகாது. எத்தனையோ குடும்பங்களில் கணவனும் மனைவியும் ஒத்துவாழாது பிரிந்து வருந்துவதைக் கண் கூடாகக் காணலாம். பேதைப் பெண்களை இவ்வாறு அலக்கழிப்பதால் யாது பயன்?

செல்விடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்விடத்து
காக்கிலென் காவாக்கா லென்

(தன் கோபம் எங்கு பலிக்குமோ அங்கு அதை வெளிவராதபடி தடுப்பதே பொறுமையாகும். அது பலிக்காத விடத்தில் கோபத்தை யடக்கிக் கொள்வதாலும் காட்டுவதாலும் என்ன பயன்?)

ஆகையால் யாவரும் அன்புள்ளவராய்ச் சிறிது குற்ற மிழைப்பினும் சகித்து இன் சொற்களா லறிவுறுத்தித் திருத்தி ஆடையாதிகளளித்துக் களிப்போடு வாழ்தலே நலம். நிற்க,

நாம் பிறரிடம் நடந்து கொள்ள நினைக்கிறபடி பிறர் நம்மிடம் நடந்து கொண்டால் நமக்கெவ்வாறிருக்கும் என்றுலோசித்து, நமக்குப் பொருந்தவதாயின் செய்க. உன்னைப்போல் பிறரையும் நேசி, என்பது ஆன்றோர் கட்டளையாயிருக்கிறது. இவ்வாறாக, தன் மனைவி அன்னிய புருடனைப் பார்த்தலையும் சகியாத ஒருவன் தான் மாத்திரம் தன்னிச்சைப் படி பரஸ்திரீகளைக் கூடியிருப்பதாமோ? நமக்குண்டாகும் கோபத்தைப் போலன்றோ அவர்கட்குமுண்டாகும். தன்தேகத்தை அவளுக்குச் சமர்ப்பித்துவிட்ட பின்பு வேறொருவரிடம்தர வேறு உடலேது.

திருவினும் நல்லாள் மனைக்கிழத்தி யேனும்
பிறர் மனைக்கே பீடழிந்து நிற்பர் ... ... என்றபடி

ஸ்திரீகள் மட்டும் கற்புக் கெடாமல் பர புருடரைப் பார்த்தலு மாகாது; புருடர் கண்ட கண்ட பெண்களோடு கலந்திருக்கலாம் என்பது வேதக் கட்டளையோ?

வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து பிறர் பொருள்
 தார மென் றிவற்றை
நம்பி ஞாிறந்தால் நமன் தமர்பற்றி எற்றிவைத்
 தெரியெழு கின்ற
செம்பினாலியன்ற பாவையைப் பாவி தழுவென
 மொழிவதற் கஞ்சி.

* * * * *
* * * * அயலார்.

தம்மில் வாழ்பவரை நோக்கினர் தடங்கண் மிசை

அம்மவோ வென இருப்பு முலை கொண்டறைதியால்,
எனக் கூறியிருப்ப தெற்றுக்கு?

விவாகத்திற்குமுன் ஓர் பாத்தையோடிருந்தா னொருவன். மனைவியைக் கொண்டபின் அப்பாத்தை யழைக்க என் சரீரம் ஒருத்திக்கு சொந்தமாக்கப் பட்டதால் உன்னோடிருக்க வேறு சரீர மென்பாலில்லை யெனக் கூறியதாக ஓர் கதை கூறப்படுகின்றது. ஆதலின் நண்பர்களே தம் மனைவியரிடம் அனுபவிக்கும் இன்பத்தைவிட வேறொரு சுகம் அன்னியரிடமில்லை. மேற் கூறப்பட்டுள்ள செய்யுட்களால் பரஸ்திரீ கமனம் செய்வோர்க்கு எத்தகைய தண்டம் விதிக்கப் படுகின்றது என்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். மனைவியர்க்குத் துரோகஞ் செய்யாதேயுங்கள்.

குறிப்பு:— இது அவ்வழியி லொழுகுவோர்க் கென்று கூறப்பட்டது. மற்றையோர்க் கன்று.

பூ. ஸ்ரீநிவாசன்,
தமிழ்ப் பண்டிதர், ராணிப்பேட்டை.

குறிப்பு:— நமது நண்பர் அன்போடெழுதிய இந்த வியாசத்தில் மூன்று முக்கியமான விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளனவெனக் கூறலாம். இவற்றைப்பற்றி சுருக்கமாய் இரண்டொரு மொழிகள் கூறுவது அனுவசியமாகாது எனக் கருதுகிறோம். அவ்விஷயங்கள் (1) பெண்களுக்கு எத்தகைய கல்வி வேண்டியது? (2) மாதர் கற்புடையோரா யிருக்க வேண்டும் என்ற விதி ஆடவர்க்கு மட்டு மில்லையா? (3) கலியாணச் சடங்கு நடக்கும் காலத்தில் சதி புருடர் இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் செய்து கொடுக்கும் பிரமாணிக்கங்கள் அடங்கிய மந்திரங்களைத் தமிழில் யாவர்க்கும் விளங்கும்படி கூறச் செய்வது நலமல்லவா? என்பவைகளே.

1. நமது அரிய சகோதர சகோதரிகளே? நமது தாய் நாடாகிய புண்ணிய பூமி கல்வியிற் சிறந்து கற்பு நிறைந்த மேதாவிகளாகிய மாதரசிகளை யுடையதென்று பூர்வீகமுதல் புகழ் பெற்றிருக்கும் நாடென்பதும் இத்தகைய கீர்த்தியை உலகிலுள்ள வேறெந்த நாடும் பெற வில்லை யென்பதும் யாவரும் அறிந்ததே. இடையில் இராஜாங்கமாறுதல்களால் நேரிட்ட சில காரணங்களால் மாதர்களின் கல்வி க்ஷீணதசை யடையத் தொடங்கிற்று. இப்போது அதைப் பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்பதற்காகவே அறிவாளிகளாகிய நம் நாட்டு ஆன்றோர்கள் எல்லாம் முயற்சி செய்கிறார்கள்.

பூர்வ காலத்து மாதர்கள் தம் தம் தாய்ப்பாஷையிலேயே தம் தம் மதத்தைச் சேர்ந்த கல்வியாளர்களிடம் கல்வி கற்றார்கள். அந்த ஆன்றோர்களும் பெண்கட்கு அவசியமாய் இருக்க வேண்டிய நற்குண நன்னடக்கைகளையும், இல்லறம் நடத்தும் விதிகளையும், ஈசுரபக்தி, பதிபக்தி, ஆன்மார்த்தம் முதலியவற்றைப் பெறும் மார்க்கங்களையும் போதிக்கும் நூல்களையே அவர்கட்கு கற்பித்து வந்தார்கள். இவற்றோடு மாதர்கள் தம் தம் அகங்களிலிருந்தபடியே கஷ்ட மின்றி செய்யத்தக்க அருமையான கைத்தொழில்களையும், கேட்போர் மனம் உருகும்படி பக்தியோடு பகவானைத் துதிக்கும் பாடல்களைப் பாடவும் கற்று வந்தார்கள். இன்னும் உயர்தர அந்தஸ்திலிருந்த மாதரசிகள் அவரவர்கள் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அவசியமான சாத்திரங்களையும் கற்று வந்தார்கள்.

அரசாண்ட மாதரசிகள் சேனைகளை நடத்தி யுத்தம் புரியும் சக்திபெற வில் வித்தை, மல் யுத்தம், வாள் சண்டை முதலியவற்றிலும் தேர்ச்சியடைந்திருந்தார்கள். சுருக்கிக் கூறும் பட்சத்தில் சோதிட சாத்திரத்தில் வல்லுனரும், மல் யுத்தம், வாட்போர் செய்வதில் கை தேர்ந்தவர்களுமாகிய மாதர்கள் பலரை யின்றும் நம் நாட்டில் காணலாகும்.

அந்தோ! இக்காலத்தில் நமது அருமை மக்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் கல்வியோ கடவுளுக்கே ஒப்படைக்கப்படவேண்டும். உற்ற நோய்க்கின் உள்ள நோயை விர்த்தி செய்து ஆயுளைக்குறைக்கும் ஔடதத்தை யருந்துவதிலும், அதைத் தீண்டாது ஆண்டவன்மேல் பொறுப்பை வைத்து நோயை யனுபவித்துக்கொண் டிருப்பதே நலம் என்பது போல், பெண்களுக்குக் கல்வியில்லா திருப்பதே நலம் என்று கருதத் தக்க நிலைமையிலிருக்கிறது.

இதற்குக் காரணம் நம் ஆண் மக்களுக்கு ஆரம்பத்தில் தாய்ப்பாஷையில் நமது இலௌகிக மதா சாரங்களை கற்பிக்காது அவர்களை யன்னிய பாஷையில் பயில விட்டு, முடிவில் அவர்களுக்குத் தம் தாய்ப்பாஷையில்

அபிமானக் குறைவும், மதாசாரங்களில் அலட்சியமும் உண்டாகும்படி நாமே செய்துவிட்ட கொடுஞ் செயலேயாகும்.

மேற்கண்ட தாய்ப்பாஷைக் கல்வி யவர்களுக் கில்லாததால் நம்முன்னோர் ஆசாரங்களின் உண்மையை அவர்களறிய வழியற்றுப் போகவே, அவற்றை மதியாது நாகரீகப் பேயால் பிடியுண்டு அன்னியர் ஆசாரங்களைப் பின்பற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள். அதனால் பிள்ளை பரீட்சையில் தேறியதே இனி உத்தியோகத்தில் சேர வேண்டியதே குறையென்று கருதிய தாய் தந்தையர் உடனே ஒரு செல்வவந்தனுடைய அழகிய மகளைப் பேசி முடித்து விடுகிறார்கள். தாயார் பிள்ளையிடம் சென்று சந்தோஷத்தோடு,

“மகனே! நல்ல குலத்தில் ஒரு பெண்ணை முடிவு செய்து வந்திருக்கிறேன். அவள் அழகில் குறைவில்லை. தந்தைக்குப் பூமி காணி முதலிய சொத்து விசேஷம். நல்ல சீதனம் கொடுப்பார்கள். எல்லா நகைகளும் போட்டு அவர்களே கலியாணமும் செய்து வைக்கிறார்கள். இதோடு நன்றாய்ப் படித்தவள் ...” என்று அவள் கூறும்போது,

பிள்ளை:— “என்ன படித்திருக்கிறாள்?” என்கிறான்.

தாய்:— “ஏன்? அவள்படிப்பை யாவரும் மெச்சிக் கொள்கிறார்கள். தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் யாவும் நன்றாய் ஓதத் தெரியும், புராணங்களெல்லாம் தெரியும். குறள்கூடப் பாதி அர்த்தத்தோடு தெரியுமாம். வேலையில் மிக்க சுறு சுறுப்பு, எல்லாவித பதார்த்தங்களும் பட்சணங்களும் நேர்த்தியாய் நொடியில் செய்கிறாள். எனக்கே ஆச்சரியமாய் விட்டது. நல்ல ஆசாரமுடையவள். இதோடு மிக்க அடக்கமுடையவள். அண்ணனிடம்கூட தலைகுனிந்தபடி பேசுகிறாள். தங்கமான பெண் ... ...” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே,

அவன் மேல் இருக்கும் நாகரீகப் பேயின் ஆவேசம் வந்து விடுகிறது. உடனே வெறுப்போடு தாயை நோக்கி “போ போ! நல்ல பெண்ணைப் பார்த்து விட்டாய் படித்து விட்டாளாம், கடைசியில் சட்டி சுரண்டத்தான் உதவுவாள். அந்தப் பண்டாரப் பாட்டெல்லாம் இரவில் பிச்சைக்கு வருகிறவனெல்லாம் பாடுகிறான் பார்க்க வில்லையா? தலையே குனிந்து கிறாளாம். பேஷ்! உன்னைப் போலவே ஒரு சாம்பிராணி என்று சொல். அப்படிப் பட்ட அனாசாரமெல்லாம் இங்கே யாருக்கும் வேண்டாம். அப்படிப் பெண்பார்க்கிறதா யிருந்தால் நான் சொல்கிறபடி யிருக்கவேண்டும். தமிழும், புராணமும், தாயுமானாரும் இந்தப் பழையகாலக் குப்பை வண்டிகாவேணா - சாவேணா - போவேணா படிப்பெல்லாம் இங்கே யாரும் சட்டை செய்கிறவர்களில்லை. இங்கிலீஷ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். சோறாக்கி வேலை தெரிய வேண்டும் என்ற அவசியமொன்றுமில்லை. உன்னைப்போல அடுப்பூதிக்கொண்டு இருக்கவும் வேண்டாம். அதற்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்ள எனக்குத் தெரியும். என் சினேகிதர் வந்தால் அவர்களோடு தாராளமாய் இங்கிலீஷில் பேசவேண்டும். தலைகுனிந்துகொள்கிறது, கதவின் பின்னே பூனைபோல் பதுங்குகிறது இந்த அனாசாரம் எல்லாம் உதவாது. நன்றாய்ப் ப்ரீதியாய்ப் பேச வேண்டும், கவுன் பூட்ஸ் முதலியவை யணிந்துகொண்டு தாராளமாய் நாலுபேரோடு பழக்கப் பழகிய நாகரீகவதியா யிருக்கவேண்டும். கம்பத்தில் சேலை சுத்தியது போல் இடுப்பிலே துணியைச் சுற்றிக்கொள்கிறது, முகத்திற்கு மஞ்சள் சாயம் போட்

டுக் கொள்கிறது, நெற்றியிலே கரும்புள்ளி செம்புள்ளி வைத்துக் கொள்கிறது, இந்தக் குரங்கு வேடமெல்லாம் என்னிடம் உதவாது. அந்தப்பூஜாலிப் பாட்டுகளுக்குப் பதிலாக பியானோவில் நல்ல இங்கிலீஷ் நோட்டுகள் வாசிக்க வேண்டும். வாசிக்க மட்டும் தெரிந்தால்கூட போதும். என் சிநேகரில் ஜோஸப் என்பவருக்கு வெகு நேர்த்தியான இங்கிலீஷ் நோட்டுகள், லவ்ஸாங்க்ஸ் (Love Songs — காதற் பாட்டுகள்) எல்லாம் தெரியும். அவரைக் கொண்டு கற்பிக்கச் செய்வேன். நன்றாய் நாகரீகத் தோற்றத்தோடு என் நண்பர் சபையில் கூடஉட்கார்ந்து பேசவும், பாடவும், சதுரங்கம் சீட்டு முதலிய ஆடவும் கூடிய புத்தியுடைய நாகரீகவதியே வேண்டும்" என்று கூறினான்.

நேயர்களே நம்பிள்ளைகளே, வயிற்றுப் படிப்பிற் காசைவைத்து நம் தாய்ப்பாஷையை முதலில் போதிக்காமல், இத்தகைய இரண்டுகால் மிருகங்களாய் நாமே யாக்கிவிட்டால், நமது பெண்மக்கள் எக்கெதியாவர்களென்று தயைசெய்து சற்று சிந்திக்கும்படி யுங்களை மிகவும் பிரார்த்திக்கிறோம். இந்த நச்சு நாகரீக மயக்கமென்கிற சிறு செடியை முளையிலேயே கிள்ளியெறியாவிடின் கொஞ்ச காலத்தில் நம் தாய்நாடு என்ன கெதியாகு மென்பதையும் சற்று சிந்தியுங்கள்.

பெண்கல்வி பெண்கல்வியென்று எங்கும் பறை முழக்கமாயிருந்தாலும் நமது பெண்களுக்கு இன்னின்ன விஷய சம்பந்தமான கல்விதான் வேண்டுமென்று ஒரு வரம்பு ஏற்படவேண்டும். ஆன்றோர் அதைப்பற்றி சிரத்தையெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதைப்பற்றி மறுமுறை விரிவாய்க் கூறுவோம். இடவசதிக்கஞ்சி இதோடு நிறுத்துகிறோம்.

2. 3. வது விஷயங்கள் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் அவற்றை ஒன்று சேர்த்தே விவகரித்தலாகும்.

கலியாண காலத்தில் கூறப்படும் சத்தியங்களால் சதி புருஷன் இருவரும் ஒருவரை நோக்கி யொருவர் "என் தேகமுழுதும் என் பூரண அன்பும் உனக்கே தத்தம் செய்துவிடுகிறேன். உயிருள்ளமட்டும் உயிரும் உடம்பும் போலும், பூவும் மணமும் போலும் ஒருமித்து சுகதுக்கங்களைச் சமமாயனுபவிப்போம். ஒருவரை யொருவர் துரோகம் செய்தால் இன்னின்ன நரகமடைவோம்..............." என்ற கருத்துகள் அடங்கிய பிரமாணிக்கங்களைக் கூறுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. மேலும் மனைவி சோரம் செய்தால் என்ன பாபமடைவாளோ, அதற்குச் சம அளவு பாபத்தையே கணவன் தன் மனைவியை விட்டு வேறு மாதை யிச்சித்தால் அடைவான் என்பதுசத்தியம். அந்தோ! அச்சுலோகங்கள் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில்கூறப்படுவதால் அது யாவர்க்கும் விளங்குவதில்லை. அப்பாஷையைக் கற்காதவர்கள் அதையுச்சரிப்பதே கஷ்டமாகையால் புரோகிதர் அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கூறி மாப்பிள்ளையைக் கூறச் சொல்கிறார். மாப்பிள்ளை காதில்கேட்ட அளவு வாயில்வரும் சத்தப்படி முணமுணத்துக்கொண்டே ஓமத்தில் நெய்விட்டுக்கொண்டோ புரோகிதர் காட்டும் இடத்தில் புஷ்பம் அக்ஷதைகளை எறிந்து கொண்டோ, எப்போது இந்தப் புகைப்படலத்தை விட்டுவெளிக்கிளம்பலாமோ என்றசிந்தனையிலிருக்கிறான். அதிலும்கொஞ்சம் எ. பி. வி. தெரிந்தவனும் செல்வவத்தனுமாயிருந்தால் "சரி' சுவாமி" என்று தலை யசைத்து விடுகிறான். உடனே சுவாமி மெயில் வண்டிபோல் (இடை யிடையில் 'விட்டு விட்டேனும்) தானே மந்திரத்தைக் கூறி விடு

கிறார். இக்காரணத்தால் இந்த உண்மையே பெரும்பாலர்க்குத் தெரியாது. மாதர்களே “அவன் ஆண்பிள்ளை, பத்து கூத்தியார் வைத்துக்கொள்வான், தினம் ஒரு தாசியல்ல பத்து தாசி வீட்டிற்குப் போய் வருவான். அவனுக் குத்தகும். நீ பெண்பிள்ளை, இன்னொருவனை எரெடுத்தும் பார்க்கலாமோ” என்று பேசிக் கொள்கிறார்களென்றால், ஆடவரி அபிப்பிராயம் எம்மட்டி லிருக்கும்? ஆகையால் இதைத் தமிழில் சொல்லும்படி ஏற்பாடு செய்வது மிக்க அவசியமே.

இதைப்பற்றியும் பிறகு விரிவாய்க் கூறுவோம்.

பத்திரிகாசிரியர்

கைவல்ய நவநீத வசனம்.

(347-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இவற்றில்:—

1. சமம்- என்பது அகக்கரண தண்டம்.

[அகக்கரணம் என்றால் உள்ளேயிருக்கும்கரணம், அதாவது அந்தக் கரணம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்ளம் என ஐந்து குணங்கள் அடங்கிய மனமே அந்தக் கரணமாகும். மனம் இச்சா சொரூபம். அந்த இச்சை காரணமாக அது தன் பிரியப்படி சதா அலைந்து கொண்டும் ஒரு சிந்தனையிலிருந்து மற்றொரு சிந்தனைக்குப் பாய்ந்துகொண்டுமே யிருக்கும். இதுவே பிறப் பிறப்பாகிய பெருந்துன்பத்திற்குக் காரணமானது. இம் மனதை அதன் பிரியப்படி செல்லவொட்டாது தடுத்து அடக்கலே அகக்கரண தண்டமாகும்.]

2. தமம்:—புரக்கரண தண்டம்.

மேற்கூறியபடி அடக்கப்பட்ட மனதை இந்திரியங்களின் வழியே சென்று சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, இரச, கந்தம் என்ற விஷய சுகங்களை யடைவொட்டாது தடுத்தலாம்.

3. விடல்:—விடல் என்றாலும் உபரதி என்றாலும் ஒன்றே. ஸ்திரீ, தனம், ஜாதியபிமானம் முதலியவை பொருந்திய சகல கருமங்களையும் துக்கத்திற்கேதுவே யென்றுணர்ந்து அவற்றிற் பிரவேசியாது வெறுத்து விடலே உபரதியாகும்.

4. சகித்தல்.— சகித்தல் எனினும் திதிட்சை யெனினும் ஒன்றே.

காமக் குரோதாதி குணங்களை யடக்குதலும், சுக துக்காதிகள் சேர்ந்தால் இவை பிராரப்தவினைப்படி வந்தவை யெனப் பொறுத்துக் கொள்வதே சகித்தல் என்பதாம்.

5. சமாதானம்.— சித்தத்தை விடயங்களில் செல்ல வொட்டாது தடுத்து, நாம் கேட்டறிந்த ஞான விஷயங்களிலும் ஈசுர சிந்தனையிலுமே சதா நிலைத்திருக்கும்படி செய்தலே சமாதானம் எனப்படும்.

இத்தகைய [ ] வட்டங்களுக்குள் எழுதப்பட்டவை, விஷயங்கள் கூடிய வரையில் நன்றாய் விளங்குவதற்கும், குறிப்புப் பொருளாகவும் மறைபொருளாகவும் உள்ளவை வெளிப் படையாய்த் தெளிவதற்கும் எழுதப்பட்ட ‘குறிப்புகள்’ என உணரவேண்டுமேயன்றி - நூலிலேயே உள்ளவை யெனக்கருதி விடலாகாது.

6. **சிரத்தை.**—பரமாசாரிய ரிடத்திலும், ஞானநூல்களிலும் பக்தியும் அன்பும் வைத்தல்.

ஈஸ்வரனிடம் பூரணபக்தி வைக்க வேண்டும் என்பதும் இதில் அடங்கியிருக்கிறது. ஞானாசாரியர் பகவானே என்பது கொள்கை.

4. **முத்தியை விரும்பு மிச்சை.**— இதே முமுட்சத்துவம் என்பது. அதாவது நாம் மோக்ஷத்தை யடையவேண்டும் என்ற விருப்பம்.

[இது தீவிரதரமானதா யிருத்தல் வேண்டும். சாதாரணமாய் மோக்ஷம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் யாவர்க்குமே யுண்டு. இது மந்த வைராக்கியமே யாகும். மேற்கண்ட சாதனங்களை யடைந்த ஒருவன், யாவும் துக்கமென் றுணர்ந்தவனாய், பாலைவனத்தில் தாகவிடாய் கொண்டவன் எத்தகைய ஆவலோடு ஜலத்தைத் தேடுவானோ, தலையில் தீப்பற்றியவன் எப்படி பதை பதைப்போடு அதே ஆவலாய் ஜலத்தைத்தேடுவானோ அவ்வாறே, மோக்ஷ மார்க்கத்திற்கு ஆவல்கொள்வான். இதுவே தீவிரதர வைராக்கியமாகும். இத்தகைய மோக்ஷ இச்சையே பயனளிக்கும்.]

[மேற்கூறியவற்றோடு ஞானநூல் ஆராய்ச்சி செய்யும் அதிகாரிக்குக்கும அறிவு இருத்தல் வேண்டும். அதாவது அவன் புத்தி நுட்பமுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். புத்தியில் (1) மிருத்து புத்தி, (2) தாருபுத்தி, (3) சிலா புத்தி, (4) வேணு புத்தி, (5) தைலபுத்தி, என ஐந்து வகைகளுண்டு. இவற்றுள்:—

1. **மிருத்துபுத்தி;**— மிருத்து என்றால் மண்; மண்சுவரில் ஆணி யடிப்பதும் மறுபடி பிடுங்கி விடுவதும் மிக்க சுலபமாயிருப்பதைப் போல, குருவிடம் கேட்டவற்றை உடனே அறிந்து கொண்டு சற்று நேரத்திற்குள் அடியோடு மறந்து விடுவதாகும்.

2. **தாருபுத்தி:**— தாரு என்றால் மரம். அவற்றுள் பச்சை மரத்தில் ஆணியடிப்பது சுலபம். ஆனால் பிறகு கஷ்டத்தோடு அதைப்பிடுங்குவதும் சாத்தியமல்ல. அதைப்போல் குருவிடம் கேட்டவற்றைச் சுலபமாக மனதில் பதித்துக் கொண்டு அதை மறவாமலும் அதிகம் தெரியாமலும் இருப்பதாம்.

பட்ட மரத்தில் ஆணி யடிப்பதும் வருத்தம். அப்படி யடித்தாலும் கொஞ்ச காலத்தில் நழுவி விழுந்து விடும். அது போல் கேட்ட விஷயங்கள் புத்தியிற் பதிவது கஷ்டம். அப்படிப் பதிந்தாலும் கொஞ்ச காலத்தில் மறந்து போம்.

3. **சிலா புத்தி:**— கருங்கல்லில் நாலு துளைகள் செய்து ஒரு துளையில் உளிவைத்தடித்தால் (மற்றதுளைகள் வழியாகவும் பிளந்து) கல் இரண்டாய்ப் பிளந்து விடுவதுபோல், சந்தியான இடங்களில் குறிப்பான ஒரு பொருளைக் கூறினால் அதைக் கொண்டு மற்ற வற்றையும் தெரிந்து கொள்வது.

4. **வேணு புத்தி:**— வேணு என்றால் மூங்கில். மூங்கிலின் கணுவில் ஒரு பக்கம் உளிவைத்தடித்தால் இரு பக்கங்களும் பிளந்து கொள்வது போல், ஒருவிஷயத்தைக் கேட்டது கொண்டே முன்பின் தொடர்களையும் தெரிந்து கொள்வது.

(5) **தைலபுத்தி:**—தைலம் என்றால் எண்ணெய். நிறைந்த ஜலத்தில் ஒரு துளி எண்ணெயை விட்டால் அது ஜலமுழுதும் பரவிவிடல் போல்,

குரு சுருக்கமாய்க் கூறியதைக் கொண்டே பூரண விஷயங்களையும் தெரிந்து கொள்வதாம்.

இவற்றில் சில, வேனு, தைலங்களைப் போன்ற புத்தியுடையவனே இத்தகைய ஞான நூலைக்கற்க அதிகாரியாவான்.]

[இங்கு இன்னொரு விஷயம் கூற வேண்டுவது அவசியமாயிருக்கிறது. அதாவது:—மேற்கண்ட சாதனங்கள் எல்லாம் கைவந்த பின்புதானே நாம் இந்நூலை ஆராயப்புகவேண்டும் என்று கருதிவிடலாகாது. அப்படிக் கருதுவது கடலில் அலை நின்றதே குளிக்கலாம் என்று கருதுவதுபோலாகும். இச்சாதனங்கள் கை வந்தவன் தன்னைத்தா னறிய வேண்டிய வேலை யொன்றே பாக்கியன்றி மற்றபடி யவன் ஞானிக்குச் சமதையானவனே. தன்னை யறிந்தபின்பே மேற்கண்டவை சுபாவமாய்த் தோன்றும். ஆகையால் முதலில் பக்தி கட்டாயம் வேண்டும். அது எவ்வளவு திடமாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு சுலபமாய் யாவும் கை கூடும். ஈஸ்வரன்மேல் வைத்த பூரண அன்பை வழி காட்டியாய் முன்னிட்டே மேற்கண்ட மனதை யடக்குதல் முதலியவற்றை அப்பியாசித்துக்கொண்டே ஆராய்ச்சியில் தொடங்க வேண்டும். "இதுவே நமது கட்டாயத்தொழில். மற்ற உலக விஷயங்கள் வெறுப்போடு தாட்சணியத்திற்காக செய்யும் அன்னியர் வீட்டு வேலை"என்றே உறுதியாய் உள்ளத்தில் கருதி யிருக்க வேண்டும்.]

குறிப்பு:— இம்மாதம் அசௌக்கியத்தால் கொஞ்சமாகவே எழுத நேர்ந்ததற்காக மிக்க விசனிக்கிறோம். (தொடரும்.)

சீடன்.

வைத்தியக் குறிப்பு.

(351-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கபவாத ஜுரமென்னும் வியாதி இருவகைப்படும். அவற்றில் ஒன்று எழுநாளைக்கும், மற்றொன்று 14-நாளைக்கும் நீடித்திருக்கும். இதை மேல்நாட்டு சிகிச்சை முறைப்படி சிங்கில் நிமோனியா வென்றும், டபில் நிமோனியா வென்றும் சொல்வார்கள். சிங்கில் நிமோனியா என்னும் கபவாத ஜுரத்திற்கு எழு நாட்களென்றும், டபில் நிமோனியா வென்னும் ஜுரத்திற்கு 14-நாட்களென்றும் வரையறுக்கப்பட் டிருக்கின்றது. ஆனால் சாதாரணமாய் இந்த ஜுரங்களின் காரணம் சுவாச நுரையீரல் வளையில் ஏற்பட்ட ரணம் என்று சொல்லலாம். அத்தகைய குரல்வளை நம்முடைய சரீரத்தில் இரண்டாய் அமைக்கப்பட் டிருக்கிறபடியால் அவ்விரண்டு குரல்வளைகளிலும் ஏற்படும் இரணங்களுக்கு டபில் நிமோனியா வென்றும் ஒரு குரல் வளையில் உண்டாகும் இரணங்களுக்கு சிங்கில் நிமோனியா வென்றும் வழங்கிவருகிறார்கள். இத்தகைய வியாதியை இந்திய பண்டிதர்கள் நாடியினாலும் ஆங்கில பண்டிதர்கள் இருதயத்தின்கண் உண்டாகும் சத்தத்தாலும் உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள். இந்தியர்கள் இத்தகைய ஜுரங்களுக்கு அநேக விதமான பஸ்பங்களும், செந்தூரங்களும், மூலிகைகளும், கஷாயங்களும், தைலங்களும், உபயோகித்து வியாதியை குணப்படுத்துகின்றனர்.

ஆங்கிலேயர்கள் நவாச்சார திராவகத்தாலும், குரல்வளையில்ஏற்பட்டுள்ள வீக்கங்களை நிவர்த்திக்க மேல் போடும் சிகிச்சைகளை உபயோகிப்பதாலும் சுகப்படுத்துகிறார்கள். சாதாரண மனிதர்களும் இந்த ஜுரத்தின் வித்தியாசத்தை உணரவேண்டுமானால், அத்தகையவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்க ளெவையெனின்?:—

வியாதியஸ்தருக்கு ஜுரம் வந்தவுடன் இலேசான இருமலுடன் இலேசான ஜுரத்தோடு கோழை விழுதலுடன் விடா ஜுரம் காய்ந்துக் கொண்டிருக்குமானால் இதை சிங்கில் நிமோனியாவென்று அறியவேண்டும் மேற் சொன்ன குறிகளுடன் ஆயாசம், சுவாஸ மதிகரித்தல், ஜுரம் மிகுதியாய்க் காய்தல், கபம் அதிகமாய் விழுதல், முதலிய குணங்களை உடைத்தான வியாதியை டபில் நிமோனியா வென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். இத்தகைய டபில் நிமோனியா மிகவும் அபாயகரமானதெனச் சொல்லலாம். இதனால் கணக்கற்றவர்கள் மாய்கின்றார்கள். ஆங்கில சிகிச்சைகள் அவ்வளவு பயன்பட்டு வருகின்றனவெனச் சொல்வதற்கில்லையேயாயினும் வியாதியின் நுட்பங்களை அறிந்து அதனால் கெடுதிகள் விளையாவண்ணம் குறித்த தினங்கள் வரையிலும் அளவுப்படி பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். இதுவே ஆங்கில வைத்தியர்கள் செய்யும் சிகிச்சை. ஆனால் நம் நாட்டாரில் அநேகர்கள் வியாதியின் தன்மையயையுணராது பற்பல ஔடதங்களைக் கொடுத்து வியாதியஸ்தருக்குப் பலவிதத் துன்பங்களையுண்டுபண்ணக் கூடுமென நினைப்பதற்கிடமே யாகிலும், கற்றறிந்த அறிவாளிகளானோர் வெகு ஜாக்கிரதையாயும், மிகச் சலபமாயும் வியாதியையுணர்ந்து சிகிச்சை செய்வார்களென்றும், உயர்ந்த அனுபவ முள்ளவர்களென்றும், பற்பல ஔடதங்களின் சிகிச்சைகளாலும் சொஸ்தம் அடைவிப்பார்களென்றும் நம்பலாகுமென்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகம் கிடையாது.

மேல் நாட்டவர்கள்செய்யும் சிகிச்சை:-உள்ளுக்குக் கொடுக்கும் ஔடதம்.

அமோனியா கார்ப்	¼ கிரைன்
லைக்கர் அமோனியா ஆசிடஸ்	1 டிராம்
டிஞ்சர் சினிகா.	3 துளி
டிஞ்சர் டெஜிடலிஸ்	2 துளி
சிரப் டோலு	2 துளி
கிரிய சோட்டால்	1 துளி

இது ஒருவேளை மருந்து. இப்படி 4-மணி நேரத்திற்கு ஒருதரம் ஒவ்வொருவேளை மருந்தை உபயோகப்படுத்தி வருவதுடன் அடியில் கூறும் சிகிச்சைகளும் செய்து வருகின்றார்கள். அவை யாவை யெனில்,

1. ஆன்டி பிளோஜிஸ்டின் என்னும் மருந்து. 2. ஆளி விரை மாவை கொதிக்கவைத்து மார்பில் தடவுதல் ஆகிய இவைகளேயாம்.

(தொடரும்.)

டாக்டர். மே. மாசிலாமணி முதலியார்,

கற்கோட்டை—நாவல்.

(359-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அரியநாயகி.—“அந்தோ, பிரபுவே இராணி செய்தது பெரிய அக்ரமம். அவள் மிரட்டலுக்குப் பயந்து நான் அவள் சொன்னதற் கெல்லாம் தலையாட்டிவிட நேர்ந்தது. அவளே யாவும் உத்தேசித்துத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அந்தக் கலியாண ஏற்பாடு யாவற்றிலும் அக்ரமம்......” என்றதே,

பிரபு திடுக்கிட்டு எந்தக் கலியாணம் என்றார். அதன்மேல் அரியநாயகி, தினகரனை மணம் புரியும்படி தன்னை இராணி கட்டாயம் செய்ய முயன்றதைக் கூறியதே, பிரபு பிரமித்து,

“என்ன! தினகரனை மணம்புரிய உனக்கு விருப்பமோ?” என்றார்.

அரியநாயகி, “அந்தோ! தினகரனை இன்றுதான் நான் முதல் முதல் கண்டதே. எந்த ஸ்திரீயேனும் இரண்டு மூன்று மணிநேர அறிமுகமேயுடைய ஒருவனை மணம்புரிய விரும்புவாளோ” என்றாள்.

பிரபு.—“ஆம். உண்மையே, ஆனால் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு நான் உன்னை மணம்புரிய விரும்புவதைத் தடுக்காதே. தெய்வச் செயலால் நாம் இந்த விஷயங்களில் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறதே நம்மிருவர் வினைகளும் ஒன்றாய்ப் பிணைக்கப்பட் டிருக்கின்றன வென்று தெரிகிறது. ஆனால் இந்த நிலைமையில் என்னை மணந்து கொள்ளும்படி நான் உன்னைக் கேட்கலாகாது. ஆயினும் கடவுள் தயவால் என் நிலைமை நாளைக்கு அல்லது இன்னும் அரை மணிநேரத்திலேயே யென்னமாய் மாறுமோ யாருக்குத் தெரியும். நீயும் என்னை விரும்புகிறாய் என்று தெரிந்தால் இப்போது அதுவே யெனக்குப் போதும். அந்தச் சந்தோஷமே எனக்கு உற்சாகத்தையும் பலத்தையு மளிக்கும்” என்றார்.

அரியநாயகி சிறு பெண்ணல்ல. சமயோசித நிலைமையை யறிந்து நடக்கும் அறிவுடையவள். ஆகையால் அவள் பிரபுவை நோக்கி,

“பிரபுவே! நான் மனதிலுள்ளதையே கூறுவேன். தங்கள் மேல் எனக்குப் பிரியமேயில்லை யென்றாவது, தாங்கள் கூறிய மொழிகளால் நான் சந்தோஷ மடையவில்லை யென்றாவது கூறுவேனாயின் பொய் கூறியவளாவேன். ஆனால் அத்தகைய விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச இது சமயமே யல்ல. அடுத்த வினாடி என்ன சம்பவிக்குமோ தெரியாது. ஆகையால் தற்சமயம் சிநேகர் என்ற முறையோடே மட்டும் சம்பாஷிப்போம். இச்சம்பாஷணை யித்துடன் நிற்கட்டும்” என்றாள்.

பிரபு அவள் புத்திக்கும் குணத்திற்கும் சந்தோஷ மடைந்து “நான் இங்கு வந்து என்னேர மாயிற்று? வீரர்களெல்லாம் போய்விட்டிருந்தால் செல்வராயர் என்னைக்காண இன்னும் வராமலிருப்பாரா?” என்றார். அரியநாயகி, “ஆம் ஆம்” ஒருசமயம் அவர்கள் இன்னும் செல்லவில்லை போலும். எப்படியாயினும் செல்வராயர் வருவார் என்றாள். அச்சமயம்

பிரபு களைப்பினால் நித்திரை யடைந்தார். அரியநாயகி "செல்வராயர் என் இன்னும் வராமலிருக்கின்றார் என்றும் தங்கம்மாள் சுமார் மூன்று மணிக்கு இராணியிடம் சென்றவள் இன்னும் என் திரும்பிவரவில்லை யென்றும் கலவரத்தோடு சிந்திக்கலாயினாள். காலம் கழிந்து கொண்டே போகிறது. பிரபுவும் நித்திரையிலேயே யிருக்கிறார். அரியநாயகி தீபத்தை யேற்றி "என் செல்வராயர் இன்னும் வரவில்லை. வீட்டிலுள்ளோ ரனைவரும் சங்கரிக்கப்பட்டார்களோ, அல்லது சிறையாக்கப் பட்டார்களோ! வீடேகாலியாய் இருக்கிறதோ! போர்வீரர்க ளிருந்தால் காலடிச் சத்தமாவது கேட்குமே. நாமாவது வெளியிற் சென்று பார்க்கலாமா" வென்று சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவள் மனம் ஒருவழியில் நிலைப்பட வில்லை.

கடைசியில் மெதுவாய் வெளியிற் சென்று பார்ப்பதெனத் தீர்மானித்தாள். "ஹா! ஹா! கதவை யெப்படி திறப்பது?" என்று திகைத்தாள். ஏனெனில், தங்கம்மாள் மனக்குழப்பத்ததல் கதவை வெளியிலிருந்து திறக்கும் இரகசியத்தைமட்டும் கூறினாளன்றி உள்ளே சென்றபின் கதவு தானே பூட்டிக்கொள்வதால், மறுபடி திறக்க உட்பக்கம் எங்கு எந்திரமிருக்கிறதென்பதைக் கூற மறந்து விட்டாள். அரியநாயகி தன்னாலான மட்டும் பார்த்தும் முடியவில்லை. எப்படியாவது உடைக்கப் பார்க்கலாமென்றால், ஒரு சமயம் போர் வீரர் இன்னும் போகாதிருந்தால், நம்மையும் இந்தப் பிரபுவையும் நாமே அவர்களிடம் சிறையாய் ஒப்புவித்த விதமேயாகும் என்று சிந்தித்தாள். இப்போது அவள் மனோநிலைமை எவ்விதமிருக்கு மென இதை வாசிப்போரே சிந்தித்துக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி நாம் வரைய முயல்வது அவலமாகும்.

சிந்தித்துச் சிந்தித்து மனோவேதனையால் நித்திரை செய்யும் பிரபுவினருகில் உட்கார்ந்த அரியநாயகி, ஆயாசமடைந்து தானும்நித்திரை போய் விட்டாள். காலம் கழிந்து கொண்டே போயிற்று. நடு இரவு ஆயிற்று அச்சமயம் ஒருவித சந்தடியையும் பயங்கரமான கூச்சலையும் கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு திகிலோடு விழித்துக் கொண்டு பார்த்தார்கள்; இரகசிய அறையின் கதவுதிறக்கப்பட்டிருப் பதையும், கண்ணில் கோபத்தனல் வீச பயங்கரமான விகாரமாறுதலடைந்த முகத்தோடு இராணி வாசற் படி யருகில் நிற்பதையும், இன்னும் பின்னால் நாலைந்து வீரர்கள் நிற்பதையும், இரண்டு மூன்றுபேர் தீவட்டிகளைக் கையில் பிடித்து நிற்பதையும் கண்டு பிரமையும் திகிலும் வியப்பு மடைந்து இடி விழுந்த நாகம் போல் ஆவி சோர்ந்தார்கள்.

24-வது அத்தியாயம்.

தன் அம்மானாகிய சந்திரநாயகம் பிரபுவிடம் சிக்கிய நமது கதாவீரனாகிய கண்ணபிரான் பிரபுவைப்பற்றி கவனிப்போம். கண்ணன் அவ்வாறு சிக்கி ஒருவாரமாயிற்று. இந்த ஒருவாரமாய் அவன் இலிங்கபுரம் ஜில்லாவின் கடலோரத்திலிருக்கும் கரும்பூர் என்ற நகரில் சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கிறான். அவ்வூரில் காலியாயிருந்த ஒரு பெரியமடம் போன்ற கட்டடமே தற்சமயம் சிறைச்சாலையாக உபயோகிக்கப் பட்டது. அக் காலத்தில் அந்த இராஜாங்கத்தில் இராஜத் துரோகிகளாகிய குற்றவாளிகள் மிக்க கடினமான சிறையில் வைக்கப்பட்டு வந்தார்கள். ஆனால் நமது கண்ணபிரானுக்கு மட்டும் யாவும் மிக்க சௌகரியமாகவே நடந்துவந்தது.

அவன் அக்கட்டிடதத்தின் மத்திய பாகத்தில் ஒரு விசாலமான அறையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தான். அந்த அறையின் இருபுறங்களிலும் இரண்டு சாளரங்களுண்டு. அவை யிரண்டும் இரண்டு முற்றங்களைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றன. இரண்டிலும் வீரர்கள் காவலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தப்பித்துப்போக நினைப்பது அசாத்தியமாகவே முடியும். அப்படி அறையை விட்டு எப்படியேனும் வெளிப்பட்ட போதிலும், சுற்றியிருக்கும் இரண்டு மூன்று மதிற் சுவர்களைக் கடந்தாலே அக்கட்டிடத்தை விட்டு வெளிதாண்டியதாகும். ஆகையால் கண்ணபிரான் யாவும் சிந்தித்து, அந்த எண்ணத்தை யடியோடு விட்டு விட்டான்.

சிறை செய்யப் பட்ட எட்டாவதுநாள் மாலைப்போது கண்ணபிரான் தன் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு அங்கிருக்கும் மஞ்சம், மேஜை, நாற்காலிகள், எழுதுகருவிகள், தனக்கு அளிக்கப்படும் முதல் தரமான போஜனம், யாவையும் நோக்கி "ஹா! இச் சமயத்தில் யார் என் மேல் இரக்கமும் அன்பும் வைத்து இவ்வித சௌகரியங்களை யெனக்களிப்பது என்று சிந்தித்தான். அந்த ஜில்லாவிற் குற்ற விசாரணை நியாயாதிபதியா யிருப்பவர் ஸர்தார் அமிர்தநாயகம் என்பவர். அவர் கரும்பூரிலேயே வசிப்பவர். சுமார் அறுபது வயதுடையவர். ஜீவகாருண்யமும், தெய்வ சிந்தனையும், நீதிநெறியுமுடைய மிக்க செல்வவந்தர். கண்ணபிரான், தான் முதல்நாள் அங்கு கொண்டுவரப் பட்டபோது அவரைக்கண்டான். அப்புறம் அவர் அங்கு வரவில்லை. அவரே சிறைச்சாலைக்கும் அதிகாரி. அவர்தான் தமக்கு இத்தகைய உதவி புரிந்திருக்கவேண்டும் என்று கண்ணபிரான் கருதக் காரண முண்டு.

கண்ணபிரான் மேற்கண்டவாறு தன் தற்கால நிலையையும் தன்காதலியாகிய கமலாம்பாளையும், திரவிய சிங்கம் பிரபு கற்கோட்டைக்குச் சென்று கமலாம்பாளிடம் கொடுக்கும்படி தான் கொடுத்தனுப்பிய அடையாளத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து விட்டாரோ இல்லையோ வென்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருக்கையில் காவலர் தலைவன்வந்து வந்தனமளித்து,

"பிரபுவே, எஜமான் அமிர்தநாயகம் ஸர்தார் வந்திருக்கிறார். தங்களுக்கு ஆக்ஷேப மில்லாவிட்டால், சற்றுநேரம் தங்களிடம் வார்த்தையாட விரும்புவதாகச் சொல்லச் சொன்னார்" என்றான்.

தன்னைப் பற்றி இராணியின் கட்டளை யென்னவென்றறிந்துவர இந்திரபுரிக்கு ஒரு ஆள் சென்றிருக்கிறானென்றும் அவன் திரும்பிவந்து சேர வேண்டிய காலம் நெருங்கி விட்டதென்றும் கண்ணபிரான் அறிவான். காலம் நெருங்க நெருங்க அவன் மனப் பதைப்பு அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏனெனில் தன்மேல் சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றத்திற்கு மரண தண்டனைதான் கிடைக்குமென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஒரு சமயம் இராணி கருணைகூர்ந்து பிராணபிட்சை தருவதாயினும், மரண பரியந்தம் ஏதாவதொரு கோட்டையில் சிறைவாச தண்டனை தப்பாது என்பதும் தெரியும். ஆகையால் நியாயாதிபதி வருவதைக் கேட்டதே, இந்திரபுரியிலிருந்து சமாசாரம் வந்துவிட்டதோ! என்ன சமாசாரமோ! என்று அவன் மனம் துடிதுடித்தது. முகம் விகாரமடைந்தது. அக்குறியை யறிந்த காவலன்,

“பிரபுவே! விசேட மொன்றுமே யில்லை. ஸர்தார் அவர்கள் சிநேக பாவமாய்த் தங்களிடம் பேசவேண்டியே வருவதாய் இயம்பும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டார்” என்றான்.

கண்ணபிரான்.—“ஆ! அப்படியா! எனக்கு இங்கு இவ்வளவு சௌகரியம் ஏற்பட்டிருப்பது அவருடைய அன்பினாலும், உன்னுடைய இரக்க குணத்தாலுமே யென்று கருதுகிறேன்” என்றான்.

காவலன்.—“பிரபுவே, என்னுடைய பிரியம் எவ்வாறிருந்த போதிலும் நான் கட்டளைமீறி யெள்ளளவும் செய்யச் சக்தனல்ல. செய்தால் என் ஜீவனாதாரமே போய்விடும். தங்களுக்கு நடக்கும் யாவைக்கும் அவர் கிருபையே காரணம். வேறொருவரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்றான்.

கண்ணபிரான், “அப்படியா! ஆயினும் நான் உங்களிருவர்க்கும் நன்றியுடையவனா யிருக்கிறேன். சர்தார் அவர்களை வரவேற்க மிக்க ஆவலுடையவனா யிருக்கிறேன் என்று அவரிடம் கூறு” என்றான். அவன் சென்ற இரண்டொரு நிமிடங்களில் ஸர்தார் அமிர்தநாயகம் கண்ணபிரான் இருக்கும் சிறையகத்தில் பிரவேசித்தார்.

சர்தார் கண்ணபிரானைக் கண்டதும், “பிரபுவே, தாங்கள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தினம் தாங்கள் காட்டிய சமிக்கையால் தாங்கள் நமது சங்கத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர் என்றறிந்து தங்களிடத்தில் கடமைப்படி அன்பு பாராட்டினாலும், சாதாரணமாகவே தங்கள் விஷயத்தில் நான் மிக்க பரிதாபமடைகிறேன். ஏனெனில் தங்களைப்போன்ற வாலிபன் இந்த வயதில் இராஜாங்கச் சூழ்ச்சிகளில் நுழைந்து சதியாலோசனைச் சங்கதிகளில் சேர்ந்து இராஜாங்கத்தை யழிக்கவும் இராஜாவிற்குத் தீங்கிழைக்கவும் துணிவானென்பதை நான் நம்பவில்லை. தங்கள்மேல் இக்குற்றம் கோள்மூட்டும் வஞ்சகரால் அபாண்டமாகவே சுமத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதே யென் அபிப்பிராயம்” என்றார்.

கண்ணபிரான்.—“ஸர்தார்! தாங்கள் நினைப்பதேயுண்மை. கடவுளறியநான் இராஜவிசுவாசியே. மேலும் நான் புதுமதத்தைச் சேர்ந்து அதன் வழிகளையனுசரிப்பவனே. கடவுளறிய நான் எவ்விதச்சதியாலோசனையிலும் சேரவில்லை. ஆ! தங்கள் விசுவாசத்திற்கு நான் எவ்விதமாய் என் நன்றியைக் காட்டுவேன். தாங்கள் என் விஷயத்தில் விசுவாசங் காட்டியதோடு என் இரண்டு ஆட்களுக்குங்கூட......” என்றபோது,

ஸர்தார்.—“ஓ! ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். ஜீவகாருண்ய முடைய எவனும் இப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டியதே. நீர் நிரபராதி யென்றே என் புத்தியிற்பட்டது. அன்று காலை நீர் இங்கு சிறைசெய்யப்பட்டபின் உமது மாமன் என்னிடம் இரகசியமாய் உம்முடைய ஆட்கள் இருவரும் பெரிய இராஜத் துரோகிகளென்றும் மிக்க அபாயகரமானவர்க ளென்றும் தெரிவித்தார். ஆனால் நான் சோதித்துப் பார்த்ததில் அவர்கள் யோக்கியர்களென்றே தெரிந்தது. நான் அவர்களை யிஷ்டம்போற் செல்லும்படி கூறிவிட்டும், அவர்கள் தங்கள்மேல் வைத்த விசுவாசத்தால் சிறைச்சாலைக் கருகிலேயே அடிக்கடி காணப்படுகிறார்கள். அதினால் அவர்கள் தங்களை விடுதலைசெய்து கொண்டு

போவதற்காக முயற்சி செய்கிறார்களென்று அவர்கள் மேல் அபவாதமாகவேனும் யாராவது குற்றம் சாட்டக்கூடும். இவ்வூர் அதிகாரி இரக்கமான மனமுடையவனல்ல. ஆகையால் நான் அவர்களுக்கு அதைப்பற்றி யெச்சரிக்கை செய்தேன்” என்றார்.

கண்ணபிரான்.—“ஆ! தங்களுடைய இத்தகைய கருணைக்கும் விசுவாசத்திற்கும் கடவுளே பிரதியுபகாரம் செய்யவேண்டும்” என்று மிக்க மனவுருக்கத்தோடு கூறினான்.

ஸர்தார்.—‘பிரபுவே! நான் தங்களிடம் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்க விரும்புகிறேன். நாம் இப்போது தங்களிடம் சம்பாஷிப்பது பூரண சிநேகமுறைமையே யன்றி வேறில்லை. ஆகையால் தாங்கள் என்னிடம் எதைக் கூறினாலும் அதைப்பற்றி அச்சமடைய வேண்டாம்” என்றார்.

கண்ண.—“ஸர்தார்! நான் தங்கள் அன்பை யிவ்வளவு அறிந்தபின் என் விஷயம் எதையும் கூறப் பின்னிடையேன்” என்றான்.

ஸர்தார்.—அன்று தாங்கள் என்முன் கொண்டுவரப்பட்டபோது, தாங்கள் இன்னாரென்று ருசுப்படுத்த தங்கள் அம்மானாகிய சுந்தரராயகம் பிரபு எதிரில் வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே தாங்கள் ஏதோ கோபத்தோடு அவரைத் தாக்ஷிக்கப் போவதுபோல் கரங்களை நீட்டினீர். நான் முதலில் ஒருமாதிரியாய் நினைத்தேன். அதாவது தங்கள் நெருங்கிய சுற்றத்தாராயிருந்தும் அவரே தங்களைப் பிடித்துக் கொடுத்த துரோகத்திற்காகத் தாக்ஷிக்க முயன்றீர்களாக்குமெனக் கருதினேன். ஆனால் உடனே அவர் முகம் சவம்போல் வெளுத்துவிட்டதைக்கண்டதே, அது அவர் அஞ்சத்தக்க விஷயமாயிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றியது. தாங்கள் மறுபடி கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டீர்கள். உடனே யவர்முகம் தெளிவடைந்தது. உண்டான கலவரத்தையும் திகிலையும் அவர் மிக்க சாதுர்யத்தோடு மறைத்து விட்டார்.

கண்ண.—“ஸர்தார்! அவர் என்னைப்பிடித்துக் கொடுத்ததற்கு எனக்குக் கோபம் வரவில்லை. அடடா, அவர் செய்யமுயன்ற இன்னொரு சதியிருக்கிறதே, அதைக் கேட்டால் சிங்கத்தின் இருதயம்போன்ற இருதயத்தை யுடையவன் உளம்கூட நடுங்கிவிடும். எனக்குமட்டுமல்ல என்போன்ற தன் சுற்றத்தான் இன்னொருவனுக்கும் அப்படியே செய்யமுயன்றார். ஆனால் கடவுள் எங்களிருவர்மேலும் கருணை காட்டினார். அன்று எனக்கு முதலில் கோபமே வந்தது. பிறகு சிந்தித்தேன். நான் பூரணமாய் சிக்கிக்கொண் டிருக்கிறேன். இப்போது அவன் விஷயத்தை வெளியிடுவதில் எனக்கொரு பயனுமில்லை. அதோடு அவன் அது தற்செயலாய் நேர்ந்ததென்று வர்ணம் கொடுத்து விடுவான். இப்போ தில்லாவிட்டாலும் இன்னொரு காலத்தில் அதை வெளியிடுவேன். இப்போது அவன் எனக்காகத் தன் ஆளை இராணியிடம் அனுப்பியது பெரியமாயம். வெளிக்கு எனக்கு நன்மை செய்வதாகத் தோன்றவும் அந்தரங்கத்தில் தீங்கிழைக்கவுமே. அவன் பெரிய சதிக்காரன் என்று கருதுங்கள். (தொடரும்)

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

சித்தார்த்திஸு வைகாசிமீ சாலிவாகனம் 1841-கலியுகாதி 5020,
பசலி 1328-29—கோல்லம் 1094-95 - ஹிஜரி-1337.
இங்கிலீஷ் 1919-ம்ஸு மேமீ—ஜூன்மீ

வைகாசிமீ	மேமீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	14	பு	○-40-0	சுவா-9-49	சித்த-60	புண்யகாலம்.
2	15	வி	பௌ2-58	விசா-16-14	சித்த-60	....
3	16	வெ	பிர-7-34	அனு-22-13	சித்த-60	விவாஹம், சீமந்தம்.
4	17	ச	து-11-32	கேட்-27-30	சித்த-60	எந்திரவேலை.
5	18	ஞா	தி-14-36	மூல-31-51	அ-32 சி	கர்னவேதனம், விவாஹம்
6	19	தி	ச-16-32	பூரா-35-6	சி-35 ம	கணிதாரம்பம், கரும்புநட
7	20	செ	பஞ்17-10	உத்-37-2	சித்த-60	கரிநாள்.
8	21	பு	ஷ-16-29	திரு-37-43	சி-37 ம	விதைவிதைக்க, ஏற்கட்ட
9	22	வி	சப்-14-38	அவி-37-15	சி-37 ம	சங்கீதாரம்பம்.
10	23	வெ	அ-11-39	சதை-35-44	சித்த-60	குதிரைவாங்க.
11	24	ச	நவ-7-45	பூர-33-20	ம-33 சி	
12	25	ஞா	ஏ-54-41	உத்-30-17	அமிர்-60	
13	26	தி	து-51-58	ரேவ-26-40	சித்த-60	
14	27	செ	திர-45-51	அசு-22-44	சித்த-60	
15	28	பு	ச-39-49	* பர-18-41	சி-19 அ	
16	29	வி	●-33-55	கிரு-14-40	மர-60	
17	30	வெ	பிர-28-18	ரோக-10-54	ம-11 சி	
18	31	ச	து-23-17	மிரு-7-35	சித்த-60	
19	1	ஞா	தி-19-53	திரு-4-52	சித்த-60	
20	2	தி	ச-15-21	புன-3-8	அ-3 சி	
21	3	செ	ப-12-15	பூச-2-11	சித்த-60	கரும்பு கேழ்வரகு நட.
22	4	பு	ஷ-11-18	ஆயி-2-32	சித்த-60	நவக்கிரக ஆராதனை-
23	5	வி	சப்-11-26	மக-4-5	அ-4 சி	சர்வமுகூர்த்தம்.
24	6	வெ	அ-12-42	பூர-6-53	சித்த-60	....
25	7	ச	நவ-15-7	உத்-10-51	மர-60	....
26	8	ஞா	தச-18-35	அஸ்-16-0	அ-16 சி	சர்வமுகூர்த்தம்.
27	9	தி	ஏ-22-49	சித்-21-46	சி-22 அ	விவாஹம், சீமந்தம்.
28	10	செ	து-27-37	சுவா-28-6	சித்த-60	வியாபார ஆரம்பம்.
29	11	பு	திர-32-32	விசா-34-32	சித்த-60	சர்வமுகூர்த்தம்.
30	12	வி	ச-37-12	அனு-40-43	சித்த-60	சர்வமுகூர்த்தம்.
31	13	வெ	○-41-13	கேட்-46-17	ப-46 அ	....
32	14	ச	பிர-14-15	மூல-50-50	சித்த-60	மாச சங்கிரமணம்.

1919ஸு ஜூன்மீ

	புத	ர.செ கே	சுக் குரு
	9-விரு பு 19-கட-சு 25-மி-புத		சனி
	ராகு		

Printed and Published by N. Munisami Mudaliar, at the "Ananda Bodhini" Press, 15, Venkatesa Maistry Street, Madras.